

„Uram, te vagy
boldogságom...

Zsolt 16,2

ADVENTI LELKI ÚT

Tartalom

Püspöki köszöntő 3

Kiindulás
A nyolc boldogság 41. Boldogok a lélekben
szegények 82. Boldogok a
szomorúak 16

3. Boldogok a szelídek 22

4. Boldogok, akik
éheznek és szomjaznak
az igazságot 265. Boldogok az
irgalmasok 346. Boldogok a
tisztaszívűek 407. Boldogok a
békeességben élők 488. Boldogok, akik
üldözést szenvednek
az igazságért 54

Karácsony 60

A füzet használatáról...

Mitől is lesz boldog a karácsony? Hogy megtudjuk, mit gondol erről Jézus, induljunk el ebben az adventben a boldogságok ösvényén Betlehem felé! Reméljük, hogy utunk során Urunk, Jézus Krisztus kegyelmével és az Ő akarata szerint megújulhat mindannyiunk lelki élete!

Az egyes témákhoz tartozik néhány kérdés, amik kiindulópontjai lehetnek egy-egy tartalmas beszélgetésnek.

A zölddel jelölt oldalak a gyermekek számára tartalmazzak az adott hétre történeteket, kérdéseket.

Az egyes témákhoz kapcsolódó könyvajánló.

Bensőséges öröm tölt el minket, keresztényeket, valahányszor új egyházi évet kezdhetünk. Az egyház liturgiája végigvezet egy szent éven, az isteni életnek egy évén. A misztikus Krisztus újra növekedni akar tagjaiban, azt akarja, hogy az isteni élet árama lüktessen végig újra tesztén, az Egyházon. [...]

Mit várunk tehát az egyházi évtől? Isteni életet, életteljességet. Az az élet, amely a keresztség által lelkünkbe plántálódott, ebben az egyházi évben is kell, hogy fejlődjön és a tökéletesség felé haladjon...

Az egyházi év a mi igazi lelki vezetőnk; tanítómesterünk a hitünk iskolájában. A liturgikus esztendő az ünnepek ritmusában egymás után hozza elő és eleveníti fel a hitigazságokat. Gondos nevelő is, mert nemcsak igazságokat akar közölni, hanem nevelni is akarja tanítványait, nevelni az Isten országa számára. Az egész egyházi év folyamán különböző vonatkozásokban ugyanaz a felszólítás hangzik felénk: Vesd le a régi embert és öltsd magadra az újat!

Pius Parsch – katolikus pap, a „liturgia apostola”

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

PÜSPÖKI KÖSZÖNTŐ

Az egyházi év nagyon kedves és fontos ideje évről évre az advent. Persze nemcsak a hivatalos liturgikus esztendőben van kiemelt helye ennek a készületi időnek, hanem ilyenkor mindnyájunk szíve és lelke is a készület jegyét viseli.

Keressük annak módját, hogy is tudjuk az ünnepet nagyon széppé tenni. Sok feladata van ilyenkor mindenkinek, kicsiknek, nagyoknak egyaránt. Ajándékokat készítünk szereteteinknek, senkit nem felejtünk ki a sorból, és persze az ünnep előkészületéhez tartozik a takarítás, sütés, főzés is, hogy öröm legyen a Szent Napon. De mégis a sok és sürgető feladat mellett legfontosabbnak kell tekintenünk a lelki készületet. Hiába a ragyogó otthon, a finom ételek és sütemények illata, a szikrázóan szép karácsonyfa, ha a lelkünk nem fényes, ha benne csak rövid időre van béke, ha nem tudunk új emberként élni, mely Krisztust hordozza, Őt mutatja a világnak. Ez pedig komoly munka, csak a lélek napi készülete által lehetséges.

Lelket éltető a napi ima, mely talán mélyebb és hosszabb is lehet egy gondolattal a szokásosnál, talán a közösen készített adventi koszorú gyertyáinak egyre növekvő fényében, a figyelmes szeretet csöndessége, a mások örömére való figyelés, a saját lelkünk megtisztítása a szentségekben.

Lelket éltető az adventnek, mint útnak a megélése, ahol naponta közelebb kerülünk a Gyermeke születését váró Szűzanyához, a családfői feladatra készülő Szent Józsefhez, és persze a gyermekként hozzánk érkező Kisjézushoz, vagyis magához a Szent Családhoz.

Szeretnénk, ha ez a füzet a közvetített gondolatokkal imádságra hangolna, ha mindnyájunk életét közelebb vezetné az Úrhoz, ha megszentelt életünkkel tudnánk karácsony örömet: „Szeret az Isten!” mind több társunk felé közvetíteni, szebbé tenni a világot, építeni Isten országát.

Adjon az Úr kegyelme áldott, szent adventet és kegyelemteljes Karácsonyt!

Spányi Antal
székesfehérvári püspök

„Én azért jöttem, hogy
életük legyen és bőség-
ben legyen.”
(Jn 10,10)

GIOVANNI PAPINI

Adventi ima

KRISZTUS! Kitaszítunk Téged
magunk közül, mert számunkra
túlságosan tiszta voltál.
Elfordulunk Tőled,
mert Te szent voltál!
Elítélünk és megfeszítünk Téged,
mert jelenléted a mi bűneinket
ítélte meg.

ÉS MOST? Most, amikor így
szemétdombra kerültünk,
most látjuk, érezzük, mint fojtogat
a vágy utánad, csak Te utánad.

KRISZTUS,
Nincs nekünk semmi bajunk,
csak az, hogy TE hiányzol nekünk.

AKI ÉHES, azt hiszi,
hogyan kenyér után vágyódik.
– Nem, Te hiányzol neki.

AKI SZOMJAS, azt hiszi,
hogyan italra szomjazik.
– Te utánad szomjazik.

AKI BETEG, azt hiszi,
hogyan egészsége hiányzik.
– Te hiányzol neki.

AKI A SZÉPET keresi a világban,
Nem is tudja, hogy Téged keres,
az örök szépséget.

AKI IGAZSÁGRA vágyik,
Utánad vágyik: az örök Igazság után.

AKI BÉKÉT szomjazik,
Utánad szomjazik,
akiben egyedül nyugszik meg
a nyugtalan szív.

ÉG és FÖLD,
jólét és balsors,
öröm és szenvedés,
síró és mosolygó ember,
mind Utánad kiált, édes Krisztusunk!

NÉZD, milyen Betlehem a lelkünk!
Hogy vár, hogy vár Téged!

JÖJJ EL URAM, JÉZUS!

A nyolc boldogság

A tömeg láttára fölment a hegyre és
leült. Tanítványai köréje gyűltek,
Ő pedig szólásra nyitotta ajkát. Így ta-
nította őket:

„Boldogok a lélekben szegények,
mert övék a mennyek országa.

Boldogok, akik szomorúak, mert
majd megvigasztalják őket.

Boldogok a szelídek, mert övék lesz
a föld.

Boldogok, akik éheznek és szomjaznak
az igazságot, mert majd eltelnek vele.

Boldogok az irgalmasok, mert majd
nekik is irgalmaznak.

Boldogok a tisztaszívűek, mert meg-
látják az Istent.

Boldogok a békességben élők, mert
Isten fiainak hívják majd őket.

Boldogok, akik üldözést szenvednek
az igazságért, mert övék a mennyek
országa. Boldogok vagytok, ha miat-
tam gyaláznak és üldöznek benneteket
és hazudozva minden rosszat rátok
fognak énmiattam. Örüljete és uj-
jongjatok, mert nagy lesz a mennyben
a jutalmatok! Így üldözték előttem a
prófétákat is.

Mt 5,1-12

„Van-e olyan ember, aki ne szeretne boldog lenni? Ha nem ez volna olyan központi kérdésünk, Jézus nem a boldogságmondásokkal kezdené a Hegyi Beszédet.” (Gyökössy Endre – református lelkész, pszichológus)

„A keresztény embernek érdemes mindig a tekintetét a nyolc boldogságra szegezni. A polgári jólét idején csakúgy, mint a fergetes történelmi időkben. A boldogságmondásokban Krisztus olyan boldogságot hoz közel hozzánk, ami továbbvezet a polgári jólét vagy éppen a fergetes történelmi idők megállóin.” (Dr. Papp Miklós – görögkatolikus pap)

„A boldogságok magának Krisztusnak a titkát jelenítik meg és a Krisztussal való közösségre hívnak bennünket. Am éppen rejtett krisztológiai természetük miatt útmutatásul szolgálnak az Egyház számára is, amelynek mértékadó példaképét kell felismernie bennük – útmutatásokat a követésre, melyek minden egyes embert értenek, még ha a hivataások sokféleségének megfelelően mindenkit más és más módon is.” (XVI. Benedek pápa)

Pohászka Ottokár püspök A nyolc boldogságról

A nyolc boldogság hegye szemben áll a Sínai-heggyel. Hegy hegygel, lélek lélekkel szemben. Mind a kettőn az etikának, egyiken az ószövetségi, másikon az újszövetségi

ethos-nak (erkölcsi hozzáállás) szelleme ömlik el. Az ószövetségi hegy a parancs, a törvény, a szigorú akarás, a törhetetlen érvényesülni akarásnak a hegye. Az is *ethos*, az is etika, hiszen a rideg törvényt kiemelni, azt tisztelni óriási nagy etika és ugyancsak a nagy akarást átvenni, ha szolgál szívvel is, bizonyára *ethos*. Ez az *ethos* oly kemény, mint a Sínai-hegy maga, melyet gránitsziklák alkotnak. Minden éles rajta, az ormok, a kúpok, még a bástyák is. Ez a hegy a sivatagban áll, mint Isten trónja, és szőnyegként eléje van terítve a sivatagnak sárga homokja. E rideg szőnyegen, e kemény hegy előtt kuporognak vad népek, pusztai szemita törzsek, műveletlen és elfajult embertípusok, melyeknek dereka hajlani nem tud, törni nem akar. Pedig nekik vagy engedelmeskedniök, vagy törniök kell, úgy hozza azt magával a törvény szelleme. Ez a törvény a nagy akarat, melynek megfelel a hódolat, az a felsőbb akarat, a „muszáj”, „muszáj”: ez egy sivatagos bár, de minden esetre tiszteletre méltó etikai atmoszféra.

Hála Istennek azonban, hogy az alacsonyabb *ethos*nál, vagy mondjuk, az *ethos*nak alsó lépcsőjén megállás nincs. A másik hegyre vezet át, mely tavaszi szépségében, anemónák koszorújában, a Libanon cédrusainak illatában állva int nekünk. Ez a másik hegy is az *ethika* magaslata, itt is felsőbb akarat jön felénk, de az az akarat nem kemény törvény, hanem vonzó s bátorító kézfogás. Ez az akarat nem nyom le, hanem fölcsókol, meghódít és magával ragad. Itt is szerepel egy felsőbb kényszerűség, de nem kívülről, hanem belülről hat ránk: itt is kell valamit, és többet, és sokat, s kimondhatatlant tennünk és túrnunk, de ez a „kell” az eszményé s az

isteni akaratnak akaratunkkal való párosulása. Ennek a kell-akaratnak nem érzi meg senki a nagy hajlító, hogy ne mondjam, gerinctörő hatalmát. Nincs vaskeze, hanem kertész keze van. Semmi sincsen benne, ami ijeszt. Nincs a homlokán felhő, fekete. Nincs a szemében vilám. Nincs lábai alatt földrengés. Hanem van ígézet, bűvészet, bűvölet, elragadtatott lelkesedés. Ez más *ethos*. Ez az evangelium *ethosa*.

Az evangéliumban azt mondja Krisztus: Én nem jöttem a törvényt eltörölni, én a Sínai-hegyet nem akarom lehordani, én a gránitokból nem akarok, mint a bazalt Ság hegyéből teszik, kövezetkockákat faragni. Maradjon a Sínai-hegy kemény hegynek, én így is akarom a törvényét betölteni. De hogyan teszem azt? Igézettel. Én a törvény lelkét, az *ethost* öntöm ki rá, én a törvényt akarom felsőbb lelkiséggel átíratni. Akarom, hogy akik akarnak, azoknak nem hogy muszáj akarni, de készséggel akarjanak, akarjanak lelkesülve, akarjanak szárnyalva, s akkor fognak így akarni, ha a belső ember telik el erkölcsi jósággal s az erkölcsi szépné szeretetével. [...]

A fizikában is azok a legnagyobb erők, melyeknek szava nem a dörgés, hanem a némaság. Így beszél a napsugár, így vonz a föld: nem hogy nem szólnak, de bár kegyelműkből vagyunk és élünk, puha, melegkező minden érintésük. A legeszményibb *ethos* is ilyen, s azért a nyolc boldogság hegyén, a legeszményibb erkölcsi érzésről az Úr maga nem azt mondja, hogy az parancs vagy törvény: még csak azt sem mondja, hogy kötelesség, hanem azt, hogy *boldogság*.

Ez aztán a levegő, mikor az *ethos* boldogság! Mikor az *ethika* vágy és öröm! Mikor nincs arról szó, hogy *kell* valamit tennem, hanem azt érzem, hogy az erkölcsi jó visz, ragad engem. Ez a legfölségesebb, legtisztább, leggyőzedelmesebb etikának a temperamentuma, azt mondhatnám, ez a nyolc boldogság hegyének lelki világa.

részlet Prohászka Ottokár beszédéből
(elhangzott Dr. Dienes Valéria *A Nyolc Boldogság*
c. misztériumának első előadása előtt 1926-ban)

Természetes érzékünk megütközik a hegyi beszédnek; és sokkal okosabb, ha helyt adunk ennek a megütközésnek és aztán iparkodunk vele megbirkózni, mint hogyha Jézus szavait jámboran magától-értetődőnek vesszük. Mert nem azok. Megremegtetik a „világot” az „egek felől”. És hamisan értelmezi azokat nemcsak a megbotránkozás, mely kijelenti, hogy a világ elég magának, hanem a gondatlan magától-értetődés is, mely a boldognak magasztalást elfogadja, de bensőleg nem éli át. [...]

Csak az fogja föl helyesen ama szavakat, aki nem hagyja ítéletét megzavartatni arra nézve, ami a világban nagy, és ugyanakkor azt is tudja, hogy mindez kicsi, mocskos és elesett az égiekhez képest. Valami égi-hatalom tör át a nyolc boldogságon. Nem pusztá tanítása ez egy magasabb etikának, hanem a legmagasztosabb valóság áttörésének a hírüladása.

Prohászka Ottokár

Mi a „mennysország”?

A menny nem valamilyen hely a világűrben. A menny a másvilág egyik állapota. A menny ott van, ahol Isten akarata minden ellenállás nélkül érvényesül.

„A menny öröme vágyakozunk, ahol Isten van. Hatalmunkban áll, hogy már most Vele legyünk a mennyben, már ebben a pillanatban Vele legyünk boldogan. De Vele most boldognak lenni ezt jelenti: segítünk, ahogyan Ő segít, adunk, ahogyan Ő ad, szolgálunk, ahogyan Ő szolgál, megmentünk másokat, ahogyan Ő megment, szeretünk, ahogyan Ő szeret.”
(Kalkuttai Szent Teréz Anya)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Én mitől érzem magam boldognak? Milyen tényezőktől függ a boldogság-érzetem?

○ Melyik boldogság áll legközelebb hozzám? Miért?

„Isten gazdagítja azt a lelket, amely kiűrti magát mindenből.”
(Pietrelcinai Szent Pio)

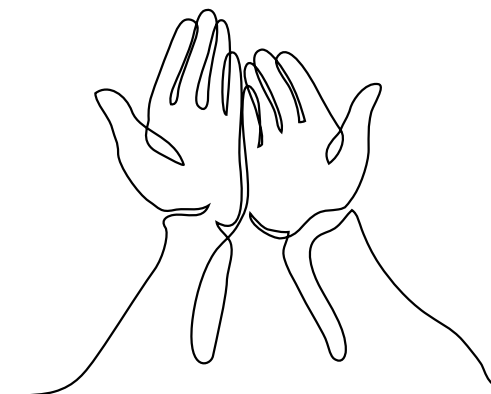
1. BOLDOGOK A LÉLEKBEN SZEGÉNYEK, mert övék a mennyek országa

Gyökössy Endre – református lelkész, pszichológus

A boldogságmondások nem különálló "gyöngyszemek", amelyeket Máté tetszés szerint "fűzött föl" evangéliumában, hanem sorrendjében fel nem cserélhető, tökéletes egység, amelyben el van rejtve a tanítvánnyá növekedés misztériuma. [...] Ahogy a növekvő, táguló koronájú gyümölcsfa gyümölcsöt terem, úgy a szellemi-lelki növekedés terméke a boldogság. A mozdulatlanságba vagy habzsolásba menekvők csak boldogságpótlékkal ámitják magukat. Az élet csak akkor lehet boldog, és éppen azért boldog, mert növekszik és tágul, és így gazdagodik. [...]

Sokáig azt hittem, hogy a Hegyi Beszéd boldogságmondásai önálló gyöngyszemek. Életem közepén fedeztem fel csak, hogy a növekvő élet jézusi menetrendje a 0 (nulla) ponttól az ÉN-ig, az ÉN-től a TE-ig, a TE-től az Ő-ig, az Ő-től a MI-ig, s mindez Óérette. A növekedés sokirányú kinyílásának a ráadása – a boldogság. A növekedő, a kinyíló élet termeli a boldogságot. [...]

Gondoljunk egyszer arra is, mit várhattak ott fenn, a hegytetőn a tömegből kiemelt, kihívott tanítványok, milyen beszédet vártak Mesterüktől, amikor megszólalt. Nyilván prófétai szót. A megszokott prófétai, kemény beszédet az elfajzott, romlott, parázna nemzetségről, s a közelgő ítéletről. Vagy affélét, amelyet nem is olyan régen még Keresztelő Jánostól hallottak a pusztában: „Térjete meg, mert a fejsze már a fák gyökerére vettetett.” Szinte látni őket, magukba roskadtan, verejtékező homlokkal és izzadó tenyérrel. Most, most dörren rájuk az ítélet szava, s talán lelkük mélyén máris, eleve igazat adnak neki. S akkor, nyolcszor egymás után, elhangzik ez a szó: **BOLDOGOK!** [...]

Jézus a hegyen új utat mutat a boldogtalanul boldogságot hajszoló embernek úgy, hogy közben Ő maga az út. Megtanítja tanítványainak, majd menet közben bemutatja nekik, sőt meg is cselekszi velük, hogy a boldogság, az igazi, az isteni boldogság a növekvő, a kiteljesedésig táguló élet terméke. [...]

Jézus a szegény szót ezzel az arám szóval mondhatta: *ani*. Ez azt jelenti az Ótestamentumban: semmije sincs, „csak” Istene van. Már senkitől sem függ, csak Istentől, s ezért valójában független. Csak innen kezdődhet el az út fölfelé. Innen növekszik, tágul az élet, amelynek terméke a boldogság. Ezért mondja Jézus boldogoknak az életük 0 pontján az Istent felfedezőket. [...]

Az Út, az egyetlen út fölfelé: lefelé kezdődik el. Sőt lent, egészen lent, a 0 ponton. Amikor magamról megvallom magamnak: szegény vagyok, koldus vagyok, üres a lelkem, mint az éhező koldus tenyere, de Te vagy Istenem, az én gazdagságom és menedékem. És erre a válasz ama Galileai hegyről: Boldogok..., Boldogok...

részletek Gyökössy Endre
A növekedés boldogsága c. könyvéből

Az „üres kezek” lelkülete

Sajnos, halálom óráján nem lesz semmim sem, amit majd a jó Istennek adhatok. Üres kézzel állok majd előtte, emiatt nagyon szomorodom. [...] Még ha Szent Pálnak összes tetteit megcselekedtem volna is, csak haszontalan szolgának tartanám magamat, és úgy vélném, hogy üres kézzel állok itt; de épp ez az, aminek örülök, mert ha nincs semmim sem, akkor mindent Istentől kapok meg.

Lisieux-i Szent Teréz
– karmelita apáca, egyháztanító

[A] lélekből szegények] olyan emberek, akik nem hivalkodnak teljesítményeikkel Isten előtt. Önmaguk szemében nem úgy tűnnek fel, mint Isten egyenjogú üzletfelei, akik megfelelő jutalomra tartanak igényt tetteikért. Olyan emberek, akik egyszerűen engedni akarják, hogy Isten megajándékozza őket, és éppen így benső összhangban élnek Isten lényével és igéjével. Lisieux-i Szent Teréz kijelentése, miszerint egyszer üres kézzel fog Isten elé állni, és nyitott tenyerét fogja Istennek odatartani, Isten ezen szegényeinek lelkületét írja le, akik üres kézzel jönnek. Nem olyan kézzel, amely elragad és magának megtart, hanem olyannal, amely megnyílik és ajándékozik, és így készséges Isten ajándékozó jósága iránt.

XVI. Benedek pápa

„Természetes, hogy van összefüggés a külső körülmények, az emberek életminősége és megelégedettsége között. De a megelégedettség még nem igazi boldogság.”
(Korzenszky Richárd – bencés szerzetes)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mi az életcélom?
- Milyen tompító hatásait tapasztaltam már meg a jóléti társadalomnak?
- Akarok evangéliumi életet élni?

„Az embernek annyira mentesnek kell lennie minden dologtól és minden cselekvéstől, a belsőtől és a külsőtől egyaránt, hogy tulajdon helye lehessen Istennek, ahol Isten működni tud.”
(Eckhart mester – teológus, filozófus, keresztény misztikus)

Az evangéliumi élet nem polgári jólét!

Dr. Papp Miklós – görögkatolikus pap

Megdöbbenő számomra, amikor magamban is meg tapasztaltam, mennyire vágyik az ember a biztonságra, a megérdemelt jólét örömére, a kényelemre. Szíven ütött Ferenc pápa egyik gondolata: „az evangéliumi élet nem polgári jólét”. Elkésérítő, hogy a boldogságunkat mennyire a polgári jólét függvényének látjuk. Megdolgoltunk a pénzért, élvezhetjük; nem bűnös az igaz öröm, élhetünk vele; a teremtés javai és a kultúra Isten ajándéka, szabad megmerítkeznünk azokban. A Jóistennek pedig az lenne a dolga, hogy a becsületesen dolgozó keresztény polgárt segítse, minden rákos daganatot távol tartson tőle. Az evangéliumi élet azonban nem ilyen, nem ennyi csupán. [...]

Ma nem a náciizmus és a kommunizmus beszippantó ereje fenyeget, hanem a kényelem, a jólét, a humanista boldogságfogalom magával ragadó ereje. Krisztus boldogságfogalma földrengést jelent: nagypéntek óta az a boldog, aki az Atyától akart helyén van, s ott igényesen akár a kereszten is. Ha kell, tanít, ha kell, keresztre száll. Ha kell, miniszter, ha kell, daganatos beteg. Ha kell, családayaként, ha kell, egyedülállóként szeret. Az Egyház egyik feladata, hogy felhívja a figyelmet a kényelem, az önmagára figyelő jólét tompító hatásaira.

forrás: ferencesekzeg.hu

A gépkocsit úgy készítik, hogy benzinnel menjen, és semmi mással nem fog menni. Mármint Isten úgy tervezte meg az emberi gépezetet, hogy saját maga, Isten, legyen a hajtóanyag. Ő tehát az üzemanyag, amelyet szellemünknek – terve szerint – el kell égetnie. Ő az eledel, amelyből szellemünknek táplálkoznia kell. Nincs más helyette. Ezért helytelen arra kérni Istent, hogy a magunk módján tegyen boldoggá bennünket, anélkül, hogy törődnénk a vallással. Isten nem tud magától távol boldogságot és békét adni, mivel az ott nincs.

C. S. Lewis – író, irodalomtörténész

A kávéscsészék

Egy csoport diák, akik nagy karriert futottak be, összejöttek, hogy meglátogassák régi egyetemi tanárukat. A beszélgetés hamar panaszkodásba csapott át a stresszes élet és munka kapcsán.

A tanár kávéát ajánlva fel vendégeinek kiment a konyhába, s egy nagy kannával és többféle csészével tért vissza: porcelán, műanyag, üveg. Néhány egyszerűen nézett ki, néhány közülük drága vagy épp ritkaság volt, majd szólt, hogy mindenki szolgálja ki magát.

Amikor minden diák kezében ott volt a csésze kávé, a tanár így szólt:

— Megfigyeltétek? Minden szép és drága csésze hamar elkelt, hátrahagyva az olcsó, műanyag csészéket... Habár mindannyiútoknak az a természetes, hogy mindenből a legjobbat kívánjátok önmagatoknak, ez a problémáitok és a stresszetek forrása is. Amit valójában mindenki akart, az a kávé volt, s nem a csésze, de tudatosan a jobb csészékre vadásztatok, és egymás csészéit figyeltétek. Tételezzük fel, hogy az Élet a kávé, s a munkahelyek, a pénz, és a társadalmi pozíció pedig a csészék. Ezek csak eszközök az Élethez, de nem maga az Élet!

Néha, azzal, hogy csak a csészére figyelünk, elmulasztjuk élvezni a benne lévő kávé. Tehát, barátaim, ne engedjétek, hogy a csészék irányítsanak – a lényeg a kávé!

forrás: szentjozsefplebania.hu

„Van neve és van arca a boldogságnak, amelyet kerestek, amelyhez jogotok van: Ő a Názáreti Jézus.”
(XVI. Benedek pápa)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mit teszek az üdvösségemért?
- Mi a legnagyobb akadálya annak, hogy több időt tudjak tölteni Istennel?
- „Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fent van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Ami ott fenn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre.” (Kol 3,1-2) A "földi" vagy az "égi" dolgok határozzák meg inkább a minden-napjaimat?
- Reggeli, ebéd, vacsora – ezek szolgálják a testünk táplálását. A lelkemnek is megvan a "három fő étkezés" naponta?

„Ha a testet minden nap tápláljuk, miért ne táplálnánk a lelket is?”
(Bosco Szent János)

Miért üzen számunkra a betlehemi jászol szegénysége?

Ferenc pápa

Kétezer évvel Jézus születése és megannyi dekorációk és ajándékok közepette megünnepelt karácsony után, a megünnepelt misztériumot körbeölelő nagymértékű konzumizmus után fennáll a veszély: sokat tudunk karácsonyról, de már elfelejtettük a jelentését. Hogyan leljük rá karácsony értelmére? És legfőképpen hová menjünk, ha ezt keressük?

A Jézus születéséről beszámoló evangéliumi szakaszt mintha épp ezzel a céllal írták volna: hogy kézen fogva elvezessen minket oda, ahová Isten vinni akar.

A miénkhez hasonló élethelyzettel kezdődik: mindenkit magával sodor és lefogal egy fontos esemény, a nagy adószámlálás, amelyhez megannyi előkészületre volt szükség. Ebben az értelemben az akkori légkör hasonlított ahhoz, amely ma is elborítja a karácsonyt. Ám az evangélium távolságot vesz ettől a világiás díszlettől: hamar "szétszakítja" ezt a képet, hogy egy új valóságot keretezzon, azt, amelyik valóban hangsúlyos. Egy aprócska tárgynál időzik el, amely látszólag jelentéktelen, ám mégis háromszor említésre kerül. Olyan tárgy ez, amely felé az elbeszélés minden szereplője tart: először itt van Mária, aki „jászolba fekteti” Jézust; aztán itt vannak az angyalok, akik ezt hirdetik a pásztoroknak: „Kis-

dedet találtok pólýába takarva és jászolba fektetve”; végezetül pedig a pásztorok, akik „megtalálták a jászolban fekvő kisdedet”. A jászol! Ahhoz, hogy megtaláljuk karácsony értelmét, erre kell tekintenünk. [...]

A jászol körül nem sok minden van: néhány gally, állat és ezen felül még alig valami. Az emberek a szállók melegében időztek, nem pedig egy szálláshely hideg istállójában. Jézus azonban ott születik, a jászol pedig arra emlékeztet minket, hogy nem volt senki más mellette, csak az, aki szerette Őt: Mária, József és a pásztorok; mind szegény emberek, akiket a szeretet és a megrendültség fűzött egybe, nem pedig a gazdagság és a nagy lehetőségek. A szegény jászol tehát elénk idézi az élet valódi gazdagságát: nem a pénzt és a hatalmat, hanem a kapcsolatokat és a személyeket.

részlet Ferenc pápa 2022 karácsonyán mondott beszédéből, forrás: magyarkurir.hu

Ajándékok – melyek nem kerülnek (szinte) semmibe

- ☐ egy jó szót szólni valakinek
- ☒ nem sértődni meg apróságokon
- ☐ egy idős rokont, ismerőst felhívni, meglátogatni
- ☐ őszinte érdeklődéssel meghallgatni valakit
- ☐ egy levéllel / képeslappal örömet szerezni valakinek
- ☐ áldást mondani a "nehéz" embereinkre
- ☐ megdicsérni, bátorítani valakit
- ☐ megbocsátani akkor is, ha nem kérnek tőlem bocsánatot
- ☐ különösen udvariasan viselkedni az idősekkel
- ☒ nemcsak szavakkal, hanem szívből imádkozni valakiért
- ☐ mosolyogva köszönni az embereknek
- ☐ a pénteki bűnbánati napon böjtölni valakiért / valamiért
- ☐ nem melegíteni fel egy régi sérelmet
- ☒ megköszönni valamit, amit nem szoktam, pedig kellene
- ☐ szívességet tenni valakinek és nem várni érte semmit
- ☐ valakinek a megtéréséért imádkozni
- ☐ minimum tíz percet az Úrnak ajándékozni a napomból

A szánkó

Móra Ferenc nyomán

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Szerinted hogyan voltak képesek lemondani a fiúk a szánkójukról, amit még csak ki sem próbáltak? (Hogy alakult náluk a fontossági sorrend?)

○ Szeretnél olyan nagylelkű lenni, mint amilyenek ez a két fiú bizonyult?

○ Előfordult, hogy képes voltál lemondani valamilyen élvezetről egy másik ember javára?

„Biztosan nem könnyű hátrahagyni a világiság langymelegét, hogy magunkhoz öleljük a betlehemi barlang csupasz szépségét, ám emlékezzünk: nincs valódi karácsony a szegények nélkül. Nélkülük lehet ugyan karácsonyt ülni, ám az nem Jézus karácsonya lesz.”
(Ferenc pápa)

Kegyetlen hideg tél volt, és annyi hó esett, hogy alig lástunk ki belőle. Ástunk is benne akkora barlangokat, hogy a medvék királya ellakhatott volna bennük. Persze a medvének több esze volt, mint hogy hópalotában lakott volna. Nem is fagyott le se keze, se lába, mint nekünk.

A gazdag bíró csináltatott a fiainak egy olyan szánkót, hogy annál szebb még nem volt a világon. Csak nem volt, aki húzza. A bíró fiai engem fogtak be, meg egy másik szegény gyereket, a Favágó Jánoskát.

— *Egyszer ti húzzátok, máskor mi ülünk benne* — biztattak a bíró fiai. Bántuk is mi a csúfolódást, csak hogy hozzáférhettünk a szánkóhoz. Bíró Gyuri, Bíró Pali elnyújtózkodtak nagyurasan a puha ülésben, mi ketten nyakunkba akasztottuk a kötelet, aztán a szél se érhetett a nyomunkba utána.

Így tartott ez egy hétig, hanem Favágó Jánoska már akkor olyan búsán lógatta a fejét, mint egy igazi ló.

— *Szeretnék már egyszer én is beleülni a szánkóba* — motyogta félősen Jánoska —, *csak egyetlenegyszer, csak egyik saroktól a másikig!*

Bíró Gyuri nevetve csördítette meg fejünk fölött a pántlikás ostorát:

— *Mást nem kívánnál, kis rongyos? Nem olyan ócska gúnyához csinálták ezt a szánkót, mint a tied.*

Bíró Pali még jobban rákiáltott:

— *Örülj, hogy húzhatod, úgyhogy gyí pacikám!*

Összenéztünk Jánoskával, s akkorát rántottunk a szánkón, hogy mind a két gazdánk kigurult a hóra. Olyat hemperedtek, hogy öröm volt nézni, mi meg igyekeztük elhordani az irhánkat.

Hanem aztán megbántuk, amit tettünk. Másnap majd meghasadt a szívünk, mikor a bíró fiai elszánkáztak a ház előtt. Most már a Szabó Gergőék húzták őket.

Ekkor énnekem egy gondolatom támadt:

— *Jánoska, van egy hatosod?*

— *Volt tavaly, de labdát vettem rajta.*

— *Tudod mit, Jánoska? Ha neked is volna egy hatosod, nekem is, vehetnénk rajta egy szánkót!*

Másnapra kerítettünk pénzt. Én a vargától kaptam, mert segítettem neki a cudar időben kivinni a csizmákat a piacra, Jánoska meg eladta a labdáját, meg a márvány golyóját, meg a bicskáját a molnáriásnak.

Délután lementünk a boltba, vettünk a pénzünkön egy ládát. Azt félig megraktuk szalmával, a fenekére szögeztünk két gyalult deszkát, kerítettünk egy ruhaszártó kötelet, azt ráerősítettük a láda két oldalára. Megvolt a szánkó.

Hát nem egészen olyan volt, mint a bíró fiaié, de éppúgy csúszott.

Fújt a szél kegyetlen, sodorta a tetőkről az arcunkba a havat, de nem törődtünk vele. Csak arra gondoltunk, hogy milyen jó lesz a szánkóba ülni. Először Jánoska ül majd bele, én elhúzom a kis erdőig, ő meg engem vissza. Jaj, istenem, de jó lesz!

Kiértünk a falu végére. Az utolsó ház a Kati nénié volt, az öreg koldusasszonyé. Rogyott kis kunyhó, se udvara, se kerítése. Most csupa hó és jégcsap az egész, csupa dér még az ajtókilincs is. A Kati néni Morzsa kutyája ott nyöszörgött a küszöbön.

— *Megállj, Ferkó* — mondja a Jánoska —, *eresszük be ezt a szegény kutyát, mert megfagy idekint. Az öregasszony bizonyosan alszik.*

Belöktük az ajtót, a Morzsa csaholva szaladt előre.

Kati néni ott gubbasztott a vackán, dide-regve vékony kendőjében. Olyan hideg volt odabent, hogy még a tűzhely sarkait is kivirágozta a dér.

— *Nem égett ebben a tűz, lelkeim, már három nap óta. Sem egy marék szalmám, sem egy gyújtásra való fám. Majd megfagyok, lelkeim* — sóhajtozott az öregasszony.

Jánoska rám nézett, én meg órá. Előhúzta a sarokból a baltát, kiment, csattogott, pattogott odakint: föl vágta tűzrevalónak a szánkót.

Kisvártatva hatalmas tűz lobogott a kunyhóban. Égett a szánkó. A mi szánkónk, amelyikbe egyszer se ültünk bele.

A szánkódarabok piros lángja hosszú csikokban táncolt a falon, amitől az öreg koldusasszony orcája is színesedni kezdett. Ahogy ránk vetette hálás tekintetét, a mi szívünkben is valami melegség támadt. És egyszerre megsajnálunk a gazdag bíró fiai, akik érzik, hogy milyen jól esik repülni a szánkón, de nem tudják, milyen jól esik jót tenni a szegényekkel.

„Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az Ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradság, mert az első elmúltak.” (Jel 21,3-4)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Volt már olyan fájdalom az életemben, ami közelebb segített Istenhez?
- Nehéz, szomorú helyzetben eszembe szokott jutni ez a boldogmondás?

„Miért vagy szomorú, lelkem és miért háborgsz? Remélj Istenben és majd újra dicsőítem, mint arcom felderítőjét és Istenemet!” (Zsolt 43,5)

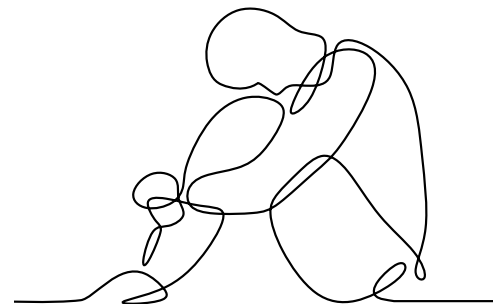
„Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet Ő nyújt nekünk.” (2Kor 1,4)

2. BOLDOGOK, AKIK SZOMORÚAK, mert majd megvigasztalják őket

Tadeusz Dajczer – lengyel katolikus pap, teológus

Ha természet adta lehetőségeid miatt erősnek érzed magad, a hited nem fejlődhet és nem mélyülhet el. Ezért kell, hogy átérezd saját gyengeségedet, és azt, hogy képtelen vagy valamire. Ez felhívás lesz a hitre. A gyengeséged, tehetlenséged olyan lesz, mint egy rés, melyen át a szívedbe beáramolhat a hit kegyelme. Sérüléseinken keresztül adja meg nekünk az Úr a hit elmélyülésének kegyelmét. A nagy megtérő, Charles Péguy írja: *„Előfordul, hogy a kegyelem hihetetlen fénye hatja át a rossz, sőt romlott lelket. Láthatunk üdvözlőként olyat, aki már elveszettnek tűnt, de soha nem látta olyat, hogy amit belakoztak, átmedvesedett volna, amit impregnáltak, áteresztővé válna, hogy megpuhulna az, ami megkeményedett. [...] Innen származik annyi hiány, melyet a kegyelem hatékonyságában megtapasztalunk. Amíg a legnagyobb bűnösök lelkében váratlanul győzelmet arat a kegyelem, gyakran minden hatás nélkül marad az úgynevezett "rendesek" lelkében.”* (Note conjointe sur M. Descartes et la philosophie cartésienne – Párizs, 1914.).

Azért van ez így, mert ezek a "rendesek", ezek az evangéliumi értelemben vett felnőttek, nem hordoznak semmiféle hiányt, nincsenek sérüléseik, hanem erősek, hatalmasok, önellátók, felnőttek. Az ő minden sérülés nélküli morális börtakarójuk hibátlan kéreggá, páncéllá vált – véli Péguy. Ők nem mutatják azt a nyitottságot, melyet valami szörnyű seb okozhat, valami felejthetetlen nyomorúság, valamilyen legyőzhetetlen szomorúság, valami örökké kinyíló seb, valami halálos nyugtalanság, valami rejtett keserűség, valami folyton álcázott belső romhalmaz, valamilyen be nem gyógyuló seb. Ezért ők nem nyitottak a kegyelemre, ami lényegét tekintve bűn. Mivel nem sebzettek, ezért nem is alkalmasak már a megsebesítésre. Mivel semmi sem hiány-

zik nekik, ezért nem is kapnak semmit. Nem kaphatják meg, azt ami a "minden". Maga az Isten szeretete sem gyógyítja azt, akinek nincsenek sebei. Mivel a földön feküdt az ember, a szamaritánus felemelhette őt. [...] Tehát, aki nem esett el – írja később Péguy – soha nem kel fel, akit pedig nem döntött el a veríték, azt soha nem fogják megtörölgetni. Az úgynevezett rendesek, "felnőttek" nem befogadói a kegyelemnek.

Lehet, hogy a te életedben is van valamilyen szörnyű, be nem hegedő seb, lehet az valamilyen legyőzhetetlen szomorúság, vagy halálos belső nyugtalanság, valamilyen rejtett keserűség, vagy valaminek a felbomlása. Te ekkor úgy látod, hogy mindennek vége, pedig épp ellenkezőleg. Mindennek a kegyelem csatornájává kell válnia számodra. Istennek meg kell engednie ezeket a sebeket, ezeket a nehéz perceket, hogy gyengének érezd magad, és így nyitottá válj a kegyelemre. Ha valami nagyon fájdalmasan érint, gondolj arra, hogy ez áldott fájdalom, mely "felnőtséged" és "rendes voltod" páncélján rést vág a kegyelem számára. Ez mind lehetőség számodra hited elmélyítésére. Gyengeséged következ-

ménye lesz, hogy a hit által Isten ereje beléd költözhet. Istennek, mikor feléd közeledik, gyengévé kell tennie téged, hogy szükséged legyen Rá, hogy Benne keress támaszt a hit által, egyre inkább bízva Benne. Le kell alacsonyítania, mert te túl nagy vagy, és a sebzettség lealacsonyít. Ezért minden sebzettség lehetőséget nyújt neked, hogy egyre inkább evangéliumi gyermek váljon belőled. Gyakran nagyon sok sebzettség-re van szüksége az embernek ahhoz, hogy gyermekké váljon és a „kis útra”¹ lépjen.

részlet Tadeusz Dajczer *A hit fénye a harmadik évezred küszöbén* c. könyvéből

¹ „Ez az út a kicsi gyermek ráhagyatkozása, aki félelem nélkül alszik el Atyjának karjaiban.” (Lisieux-i Szent Teréz)

Pusztai Sándor

BENNÜNK FÉNYLŐ CSILLAG

síráásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni

gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni

induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni

a jóságot még ma
el kéne kezdeni

óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

„Ráchel siratja gyermekeit”

– a betlehemi gyermekgyilkosság
Carlo Carretto, az algériai sivatagi
remete szemével

Szinte hihetetlen, hogy valaki képes ilyen iszonyú cselekedetre. Ilyen a hatalom a maga korlátlan kevélységében. És a kicsinyeknek, a szegényeknek kell megfizetniük. Heródes, hogy Jézust biztosan megölje, megszervezte a történelem sok népirtásának egyikét. Élénken kiszínezem magamnak ezt az éjszakát...

A katonák körülfogták Betlehem környékét, és a sötétben megkezdték a mészárlást. Kezükben volt az újszülöttek listája, és nem volt nehéz betörniük a szegény emberek ajtaját. Ó, a szegény anyák jajkiáltásai az éjszakában! Ó, az iszonyat a sok ártatlan vértől! Miért? Miért ez a sok borzalom? Közben ez a szörnyűség semmire sem szolgált, mert Jézus megmenekült. [...]

Hogyan is maradhatott volna titokban ez a borzalmas esemény? A sivatagnak megvan a maga drótnélküli távirója, és a hírek szélesebben terjednek. Egy teve vágatott dél felé, és utolérte azt a kis karavánt, amelyen Jézus is tartott, és a teve utasának lelkét égető szavak úgy hatottak, mint a tűz. – *Hallottátok már? Heródes minden kisfiút megöletett Betlehemben! Egyetlen egy sem menekült meg! Borzalmas volt! Éjszaka jöttek, körülfogták a házakat.*

Mária szó nélkül hallgatja, és szívéhez szorítja gyermekét. Szíve úgy ver, hogy

majd szétpattan. József Máriára néz, és a hideg fut végig rajta. – *Mondtam neked, aggódtam. Nem volt ott többé biztonság. Éreztem, hogy menekülnünk kell. Az ösztön súgta nekem. Aztán... az az álom!*

A tevehajcsár megbiztatja nyerges állatát, és a pár szinte bénultan áll ott. Jézus csöndesen néz a napfénybe.

Istenem, miért? Miért? Micsoda éjszaka! Feneketlen sötét szakadék. Könnyű Istenre gondolni, amikor minden jól megy, de hogyan lehet rá gondolni ilyen sötétségben? Mária, Te mondj nekem valamit! De Mária hallgat. Úgy érzi, mintha tőr hegye fúródna a szívébe. Simeon szavai jutnak eszébe, amikor a tisztulási szertartás alkalmával a templomban Jézust karjaiba vette, és azt mondta: *„Ez sokak romlására és sokak föltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amely-*

nek ellene mondanak –, a te lelkedet is tőr járja át” (Lk 2,34). Egyszerre sok kis arc lebegett a szeme előtt, a betlehemi kisfiúk arca, akiket jól ismert, ugyanannak a Dávid-törzsnek a gyermekei, akik az ő fiával egyidőben születtek. A tőr hegye egyre mélyebben fúródik anyai szívébe. Miért a többi gyermek és az övé miért nem? Miért engedte meg a Mindenható ezt a mészárlást? Miért nem védelmezte meg a kicsinyeket? Miért nem keresztelte útját a halállal a szörnyű Heródesnek? Oly sok fájdalomra semmi válasz. [...]

Igen, Istenben hinni nem könnyű. Rendteremtő beavatkozásában hinni még nehezebb; szeretni az embereket, ha gyilkosok, emberfölköttek. Mit kell tennem? Holnap új nap kezdődik, és az élet megy tovább.

Mária, hogyan is tudnám veled imádkozni ujjongó Magnificat-odat, miközben a szemem – éppúgy, mint a tied – tele van Heródes betlehemi vérengzésének szörnyű látomásával? És éppen miatta, a te Fiad miatt? Bárcsak veled tudnám mondani: *„Magaasztalja lelkem az Urat”,* és hogy *„letaszítja trónjukról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig fölemeli”.* Te meggörnyedsz a fájdalomtól, Heródes pedig ül a trónján. A te szíved tele van keserűséggel, és a szegények megvetés prédái. A hatalom uralja az emberiség történelmét, nem Te.

És mégsem... Még sincs így! Ugyanúgy elmondhatjuk, hogy éppen a hatalmat csúfolták meg. Elérte vajon a kényúr a célját, hogy megölje Jézust? Mit ért el ravaszságával? Hogy éjjel a falut egy sereg katona körülfog-

ta? Egyetlen laza láncszem elég volt, és az egész hálót hiába vetették ki. Éppen az nem volt benne, akit kerestek. Micsoda csúfság a hatalmasok számára! Hát igaz, hogy *„szétszórja a szívükben gőgösöket” (Lk 1,51).* Igaz, mert az egész terv alapján meghiusult.

De a többiek? Oly sok kis ártatlan áldozat? Biztos, hogy harcukat megharcolták, küldetésüket betöltötték. Ez nem semmiség. Miközben fölfogták a csapásokat, megakadályozták, hogy a menekülő Krisztust megtalálják. Miközben törekény kis testükkel lefoglalták a katonák figyelmét, időt adtak a Messiásnak, hogy elmenekülhessen a mészárlás elől. Miközben a halálpribékeket azzal foglalták le, hogy azok megölik őket, megmentették Jézust. Kellett, hogy ezen az éjszakán Jézus sértetlen maradjon. A többieknek kellett megfizetniük helyette. Nem a halál időpontja számít. Csak az számít, hogy a küldetésünket teljesítsük. Jézus majd később a Golgotán teljesíti küldetését, a gyermekek ezen az éjszakán teljesítették.

A hatalmasoknak nem sikerült elgáncsolniuk az üdvtörténetet, csak megkísérelték, és *„szétszórattak a szívükben gőgösök” (Lk 1,51).* Igen, Mária, zengd csak ma este is Magnificat-odat a sivatagi úton, zengd teljes szívedből, egészen, zengd, mert Isten nagy üdvözítő terve ma este is beburkol, és senki hozzád sem érhet, ha Isten nem akarja. Mondd és énekeld, mert Jézusodat senki sem bánthatja, még ha oly kicsiny és gyöngy is! Zengd, mert a történelem az Isten kezében nyugszik, és nem az emberekében.

részlet Carlo Carretto *Boldog vagy, mert hittél* c. könyvéből
illusztráció: Raffaele Tanulmány „Az ártatlanok mészárlása” című metszethez

Vörösmarty Mihály
A MERENGŐHÖZ
Laurának

Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?
Talán a múlt idők setét virága,
Min a csalódás könnye rengedez?
Tán a jövőnek holdas fátyolában
Ijesztő képek réme jár feléd,
S nem bízhatol sorsodnak jóslatában,
Mert egyszer azt csalúton kereséd?
Nézd a világot: annyi milliója,
S köztük valódi boldog oly kevés.
Ábrándozás az élet megrontója,
Mely, kancsalúl, festett egekbe néz.
Mi az, mi embert boldoggá tehetne?
Kincs? hír? gyönyör? Legyen bár mint özőn,
A telhetetlen elmerülhet benne,
S nem fogja tudni, hogy van szívöröm.
Kinek virág kell, nem hord rózsaberket;
A látni vágyó napba nem tekint;
Kéjt vesz, ki sok kéjt szórakozva kerget:
Csak a szerénynek nem hoz vágya kint.
Ki szívben jó, ki lélekben nemes volt,
Ki életszomját el nem égeté,
Kit gőg, mohó vágy s fény el nem varázsolt,
Földön honát csak olyan lelheté.
Ne nézz, ne nézz hát vágyaid távolába:
Egész világ nem a mi birtokunk;
Amennyit a szív felfoghat magába,
Sajátunknak csak annyit mondhatunk.

Múlt és jövő nagy tenger egy kebelnek,
Megférhetetlen oly kicsin tanyán;
Hullámin holt fény s ködvárak lebegnek,
Zajától felrézműl a szívmagány.
Ha van mihez bizhatnod a jelenben,
Ha van mit érezz, gondolj és szeress,
Maradj az élvel kínáló közelben,
S tán szebb, de csalfább távolt ne keress,
A birhatót ne add el álompénzen,
Melyet kezvedbe hasztalan szorítsz:
Várt üdvöd kincse bánat ára léssen,
Ha kart hizelgő ábrándokra nyitsz.
Hozd, oh hozd vissza szép szemed világát;
Úgy térjen az meg, mint elszállt madár,
Mely visszajő, ha meglelé zöld ágát,
Egész erdő viránya csalja bár.
Maradj közöttünk ifju szemeiddel,
Barátod arcán hozd fel a derűt:
Ha napja lettél, szép delét ne vedd el,
Ne adj helyette bánatot, könyűt.

1843. február vége - március eleje

Jairus kislánya (Lk 8,40-56)

Az időkben jött egy Jairus nevű férfi Jézushoz, a zsinagóga elöljárója, s mielőtt meglátta, lába elé borult, és igen kérte: „*Halálán van a lányom. Gyere el, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.*” El is ment vele. Nagy tömeg kísérté, ott tolongtak körülötte. Volt ott egy asszony, aki már tizenkét éve vérfolyásban szenvedett, és sokat kiállt az orvosoktól, mindenét rájuk költötte, de semmi javulás nem mutatkozott, inkább romlott az állapota. Hallott Jézusról, azért átfurakodott a tömegen, és hátulról megérintette a ruháját. Így gondolkodott magában: „*Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.*” Rögtön meg is szűnt a vérfolyása, érezte testében, hogy meggyógyult. Jézus nyomban észrevette, hogy erő ment ki belőle. A tömeghez fordult: „*Ki érintette meg a ruhámat?*” Tanítványai ezt válaszolták: „*Látod, hogy tolong körülötted a tömeg, mégis kérdezed: Ki érintett meg?*” De Ő körülnézett, hogy lássa, ki volt az. Az asszony félve, remegve – mert hisz tudta, hogy mi történt vele – előlépett, leborult előtte, és őszintén bevallott mindent. Ő megnyugtatta: „*Leányom, hited meggyógyított. Menj békével, és maradj egészséges!*” Még beszélt, amikor a zsinagóga elöljárójának házából jöttek és közölték: „*Meghalt a lányod. Minek fárasztanád tovább a Mestert?*” A hír hallatára Jézus így bátorította a zsinagóga elöljáróját: „*Ne félj, csak higgy!*” Péteren, Jakabon és Jánoson, Jakab testvérén kívül senkinek nem engedte meg, hogy vele menjen. Amikor odaért az elöljáró házához, nagy sírást-rívást, sok siratót, jajgatót találtak ott. Bement, s így szólott hozzájuk: „*Mit lármáztok itt, mit sírtok? A kislány nem halt meg, csak alszik.*” Erre kinevették. Ő azonban mindenkit kiküldött, maga mellé vette a gyermek apját, anyját, s kísérőivel együtt bement abba a helyiségbe, ahol a kislány fekvő. Megfogta a kislány kezét, s így szólott hozzá: „*Talita kum*”, ami annyit jelent: „*Kislány, parancsolom, kelj föl!*” A kislány fölkelt, és elkezdett járkálni. Tizenkét éves lehetett. A nagy csodálkozástól azt se tudták, hová legyenek. De ő szigorúan meghagyta nekik, hogy senki se tudjon a dologról, aztán még figyelmeztette őket, hogy azonnal adjanak a kislánynak enni.

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Mit gondolsz arról, hogy Jairus, a zsinagóga elöljárójaként leborul Jézus lába elé? Mit gondolhattak róla a többiek?
- Hogyan jellemeznéd a beteg asszonyt? Miben vehetünk példát róla?
- Nem furcsa, hogy Jézus ahelyett, hogy szaladna a haldokló kislányt megmenteni, még megáll valaki mással foglalkozni? Szerinted mit szeretne üzeni számunkra ezzel?
- Történt veled már olyan, hogy a szomorúságod később örömmé fordult?

A Biblia gyermekeknek
– amerikai rajzfilm sorozat
Jézus csodatételei c. epizód

„Az Isten előtt való önzetlenségnek, tisztánlátásnak és nyugodtságnak a lelki magatartása ez. Ilyeneké lesz a föld. A dolgok eljövendő rendjében ők urak lesznek.”

(Romano Guardini – katolikus pap, teológus)

„Egy kis idő még, s a gonosz nincs többé, keresed helyét, és sehol sem találsz. A szelídek ellenben uralják a földet, és élvezik a béke teljességét.” (Zsolt 37,10-11)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Ha valami felbosszant, mennyire tudok uralkodni az indulataimon?

○ Mi az, ami a legkönnyebben kihoz a sodromból? Vajon miért pont ez?

„Van köztetek bölcs és értelmes ember? Azt a helyes életmódból fakadó, szelíd bölcsességben végbevitt cselekedetei bizonyítsák.” (Jak 3,13)

Szalézi Szent Ferenc
Filótea
(Szent István Társulat)

3. BOLDOGOK A SZELÍDEK, mert övék lesz a föld

Szalézi Szent Ferenc – püspök és egyháztanító

„**T**anuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.” (Mt 5,3)

Jézus ezekkel a szavakkal szívünket egészen a maga szolgálatára akarja hajtani, s azt óhajtja, hogy ezek által az erények által az Ő nyomdokain haladjunk. Az alázatosság tökéletessé tesz bennünket Istenre irányuló kapcsolatainkban, a szelídség pedig azokban, amelyek az emberi társadalomra vonat-

koznak. [...] Az igazi alázatosság és a valódi szelídség kitűnő védőszerei a léleknek a fölfuvalkodás és a heveskedés ellen, amikbe valamely kellemetlenség rendszerint belevisz bennünket. Ha a rágalomra fölindulunk s fölfuvalkodunk, akkor egészen biztos, hogy alázatosságunk és szelídségünk nem valódi, hanem mesterkelt és látszólagos. [...]

Az élet csak zarándokút, amely az égbe vezet bennünket. Tehát ne pörlekedjünk ezen az úton, hanem testvéreink körében a szeretet és béke szellemében haladjunk. Igen! Sohase haragudjál, és szíved sohase nyíljk meg a harag számára, mert Szent Jakab apostol szerint: „*az ember haragja nem cselekszi Isten igazságát*” (Jak 1,29). Álljunk ellen a gonosznak, s beosztottjaink erkölceit szent bátorsággal és nagy nyomatékkal törekedjünk megjavítani; de szelíden és nyugalommal. A felbőszült elefánt haragját mi sem csillapítja le jobban, mint hogyha egy kicsiny báránykát lát; az ágyúgolyót mi sem tartóztatja föl jobban, mint a gyapjú. A nyugodt lélekkel adott rendreutasítást szívesebben vesszük, mint a szenvedélyeset; mert készséggel engedünk az elme parancsának, amelynek természetes uralmát elismerjük, de ellenszegülünk, ha a szenvedély akar rajtunk uralkodni. [...]

Ameddig szelíden uralkodik az elme, szigorú szemrehányásait és dorgálásait szívesen veszi mindenki; de ha haragra lobban és epéskedik, inkább félelmet kelt, mint szeretetet, sőt magamagát is zavarba ejti és nyugtalanítja. [...] Ha vigyázatlanságunk vagy gyarlóságunk folytán elfog bennünket ez a szenvedély, jobb, ha azt azonnal elnyomjuk, mint hogy vele alkudozzunk. Mert ha időt adunk neki, könnyen beveszi szívünk várát, s úgy tesz, mint a kígyó, amely egész testével beférkőzik oda, ahova fejét bedugta. Azonban, kérdezed, miképpen uralkodhatom a haragon? Mihelyt jelentkezik, lelkednek minden erejével állj neki ellen, azonban ne hevesen és szenvedéllyel, hanem szelíden, de mégis erőteljesen. Mert amiként a bíróságoknál a szolgák néha nagyobb lármát csapnak, mint akiket csendre intenek, szintúgy gyakran megesik, hogy amidőn haragunkat erővel el akarjuk nyomni, még jobban felindulunk, s magunk felett többé nem tudunk uralkodni.

E szelíd erőfeszítés után fogadd meg azt a tanácsot, amelyet Szent Ágoston ad az ifjú Auxilius püspöknek: „*Cselekedjél istenfélő ember módjára*”. S ha néhanapján Dáviddal azt kell mondanod, „*a harag megvakította szememet*”, menekülj Istenhez, és kiáltsd hozzá a prófétával: *könyörülj rajtam, Uram!* – hogy mindenható jobbajával szívedet érintse, és haragodat csillapítsa. Vagyis keressünk Istennél segítséget, ha az indulat elfogott bennünket. Ugyanígy cselekedtek az apostolok, amikor a viharzó tengeren hánykolódtak. Bizonyára megfékezi s le-

csendesíti az Úr a mi szenvedélyünket is, és visszaadja lelkünknek nyugalalmát. [...]

Ne csak szívünkben rejtőzzék a szelídség, hanem szavainkban is nyilvánuljon meg, s hogy ne csak idegenek érezzék megnyerő, kedves viselkedésünknek édes, illatos mézét, hanem szelíd lelkületünknek tejét háznépünk és szomszédságunk is élvezze. Ez nagyon sok emberben nincs meg, akik a házon kívül angyaloknak látszanak, ott-hon pedig valóságos ördögök.

Az önmagunk iránt való szelídség

A szelídség gyakorlásának egyik kiváló módja önmagunkra vonatkozik, ti. soha föl ne induljunk önmagunk és tökéletlenségeink miatt. Mert a józan ész megkívánja ugyan, hogy gyarlóságainkon őszintén bánkódjunk, de azt nem parancsolja, hogy bánatunk haraggal, bosszúsággal és kedvetlenséggel legyen összekötve. E tekintetben úgyszólván naponként vétkeznek azok, akik azon bosszankodnak, hogy haragosak voltak, mert ily módon szüntelenül ápolják szívükben a harag lángját. S e jámbor elkeseredésük nemcsak nem segítkezik nekik szenvedélyük kiirtásában, hanem ellenkezőleg: azt mindig mintegy készenlétben tartja, hogy a legelső alkalommal ismét lángra lobbanjon. Az ilyen bosszankodásnak s haragos kitöréseknek gyökere a kevélység s a rendetlen önszeretet, amely tökéletlenségeink láttán elszomorodik és nyugtalankodik.

részlet Szalézi Szent Ferenc *Filótea* c. könyvéből

Sassoferrato:
A Szent Szűz imádkozik
(1640-1650)
olaj, Nemzeti Galéria,
London

„Mária úgy élte meg a nyolc boldogságot, mint senki más: ő a szent a szentek között, megmutatja nekünk a szentség útját, és elkísér minket rajta.”
(Ferenc pápa)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉS?

○ Mely helyzetekben mutatkozott meg számomra Mária szelídsége?

„Testvérek, ha valakit botlásra értek, ti akik lelkiek vagytok, intsetek meg a szelídség szellemében. De ügyelj, hogy magad kísértésbe ne essél!”
(Gal 6,1)

„Az asszony szépsége földeríti férjét, és nincs a férfinak nagyobb élvezete. Ha nyelvén jószág és szelídség van, akkor a férje a legboldogabb ember.”
(Sir 36,22-23)

Mária – akit boldognak hirdet minden nemzedék

Kerényi Lajos – piarista szerzetes pap

Kérdezzük meg a Szűzanyát, mi is az ő boldogságának titka? Először Erzsébet válaszol, amikor megérkezik hozzá Mária. Nem a szokott

rokonai öleléssel köszönti, hanem ujjongó örömmel: „Hogy lehet az, hogy Uramnak anyja jön hozzám? Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked!” (Lk 1,43.45) Tehát miért boldog Mária? Mert hitt. Egész életén át pedig, mint aggódó édesanyát, mennyi fájdalom és szomorúság érte a fia miatt! Hitének legcsodálatosabb és leggyönyörűbb mozzanata az, amikor mindenki elveszti a hitét, mert meghalt Jézus véres kínok között, tehetetlenné alázva. Otthagyják, mindenkinek a hite megkérdőjeleződik, az apostolok elfutnak, a leghűségesebb asszonyok pedig kimennek megkenni a halott Jézus testét. Egyvalaki nem megy ki velük, Mária. Miért nem? Mert hitte, amit Jézus mondott: „Harmadnapra föltámadok!” Mit tett Mária? Otthon volt, és várt a fiára, mert az megígérte neki: „Édesanyám, hazajövök, megjövök harmadnapra.” Ez a hit igazi diadala! [...]

Miért és hogyan boldog Szűz Mária? Egy alkalommal egy asszony fölkiált a tömegből: „Boldog a méh, amely téged hordozott, és boldog az emlő, amelyet te szoptál!” Jézus rögtön magasabb síkba emeli ezt az úgynevezett boldogságot, kijelenti: „Igazán azok a boldogok, akik Atyám akaratát teljesítik.” (Lk 11,27-28) Mária pedig mindig teljesítette az Atya akaratát. „Legyen nekem a Te ígéd szerint.” (Lk 1,38)

A Szűzanya életében beteljesedik minden boldogság azok közül is, amelyeket Jézus hirdet, ott a nyolc boldogság hegyén. Boldog, mert sír, boldog, mert szeret, boldog, mert tiszta, boldog, mert üldözést szenved, és boldog, mert láthatta föltámadott Jézusát!

részlet Kerényi Lajos *Boldogságra születünk* c. könyvéből

Ki az erősebb?

– népmese

Egyszer a szél és a nap azon versenyeztek, melyikük az erősebb.

— Én vagyok az erősebb — mondta a szél — mert én még a tetőket is le tudom röpíteni a házakról, ha vihar alakjában rájuk támadok.

— Majd meglátjuk — felelte a nap. — Próbáljuk ki! Nézd, ott jön egy vándorlegény kabáttal a vállán. Amelyikünk le tudja venni róla a kabátot, az az erősebb.

— No, ez aztán gyerekjáték. Csak odafújok, és máris repül a kabát — hengegett a szél.

Azzal elkezdett kegyetlenül fújni a vándorlegényre. Azonban minél hűvösebb lett, minél jobban fújt, a legény annál szarosabbra fogta a kabátját. A szél meg hiába dühögött, erőlködött. A vándor végül is magára vette, jól begombolta kabátját, úgy haladt tovább.

— Na, gyere, most te következel! — szólt a szél dühösen a napnak. A nap elkezdte melengetően simogatni a vándorlegény fejét, majd sugarai mind erősebben tűztek, amitől hamarosan izzadni kezdett a legény. A vándor nemsokára nemcsak a kabátját vetette le, hanem még az ingét is, hogy ne legyen annyira melege.

Így győzte le a meleget árasztó szelíd nap a hengegő, dühögő szelet.

forrás: Csanád Béla
– A bölcsesség iskolája

„A szelíd felelet csilláptítja a haragot, a sértő szó felkorbácsolja az indulatot.”
(Péld 15,1)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Amilyen az adjonisten, olyan lesz a fogadjisten – tartja a magyar közmondás. Mire tanít bennünket ez a bölcsesség?

○ Szoktam követelőzni? Általában meghallgatásra talál, amikor így viselkedem?

○ Az igazán szelíd ember mindig csak szépet és jót mond mindenkinek – egyetértés ezzel a kijelentéssel?

○ Próbáld meg értelmezni Szent István király alábbi intelmét!
↓

„Légy szelíd, hogy sohase harcolj az igazság ellen.”
(Szent István király)

„Gyermekeim, ne szeressünk se szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal.”
(1Jn 3,18)

4. BOLDOGOK, AKIK ÉHEZIK ÉS SZOMJAZZÁK AZ IGAZSÁGOT, mert majd eltelnek vele

Szent Ágoston – püspök és egyháztanító

A. da Messina: Szent Ágoston
Nemzeti Múzeum, Palermo

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ *Mi van, ha nincs igazam?*
– bele szoktam ebbe gondolni úgy igazán?

○ Melyik jellemzőbb rám: a.) az életemet a felismert igazsághoz igazítom, mégha ez olykor kellemetlen is, vagy b.) az életem alapján magyarázom az igazságot?

Szent Ágoston
vallomásai
(Szent István Társulat)

Távol legyen Uram, távol legyen előtted ím vallo-
mást tevő szolgáló szívétől, hogy akármilyen öröm
birtokában mindjárt boldognak tartsam magamat. Van
ugyanis öröm, ami sohasem a gonoszok része, hanem a Te
ingyen szolgáló szolgálidé: Te magad vagy örömünk. S ez
az igazi boldogság: rajtad, nálad és miattad örvendezni.
Ez a boldogság, s nincs más ezen kívül. Ha ki más valami-
nek tudja, az más öröm után szalad, nem az igazi után. Az
akarat azonban az örömnél valamilyen formájától soha
el nem szakadhat.

Eszerint tehát mégsem bizonyos, hogy minden ember
boldog akar lenni, amennyiben azok, akik nem Tebenned,
az egyetlen igazi boldogságban keresik örömüket, nem a
boldogságot keresik. Illetőleg akarják, keresik, de mivel
„*a test a lélek ellen, a lélek pedig a test ellen, hogy ne cseleked-
jék, amit akarnak*” (Gal 5,17), annál az örömnél állapodnak
meg, ameddig erejük futotta, s meg is elégednek vele, mert
azt, amihez gyengék, nem akarják akkora erővel, amekkora
elég volna, hogy el is éri. [...] A boldogság ugyanis öröm,
mely az igazságból fakad; azaz öröm Tebenned Uram, ki
igazság vagy, világosságom és orcám üdvössége, én Istenem!
Ezt a boldogságot, ezt az egyedül igazán boldog életet min-
denki szeretné, az igazság örömét mindenki akarná. Olyan
embert sokat ismertem, akik másokat szívesen félrevezet-
tek, olyant egyet sem, aki szerette volna, hogy őt félreve-
zessék. A boldogságot az emberek onnan ismerik, ahonnan
az igazságot. Szeretik az igazságot, mert senki sem akar be-
csapódni, s mikor a boldogságot keresik, ami lényegében az
igazság megnyugtató öröme, vele az igazságot is szeretik, de

nem szerethetnék, ha emlékezetükben nem
volna felőle ismeretük.

Mi oka annak tehát, hogy nem örülnek az
igazságon és nem boldogok? Az, hogy igen
sokan vesződnek más dolgokkal, s alig-alig
emlékeznek meg az igazságról. Ama más
dolgok aztán több nyomorúságot döntenek
rájuk, mint amennyi boldogságot a gyengén
megismert igazság hordozhatna. Az embe-
rekben jaj, kevés még a világosság! Siessenek,
iparkodjanak, nehogy rájuk omoljon a sötét-
ség! Miért igaz a mondás, hogy az igazságnak
gyűlölet a magzatja? Miért látott a világ a te
követekben ellenséget. Hisz igazságot hirde-
tett! Hiszen a világ keresi a boldogságot, s a
boldogság az igazságon alapuló öröm!

Azért, mert az emberek szeretik ugyan
az igazságot, de úgy, hogy aki másvalami-
hez ragaszkodik, azt akarja, hogy az legyen
az igazság; s mivel senki sem akar tévedni,
mindenki húzódozik annak bebizonyításá-
tól, hogy tévedésben leledzik! Amiatt gyű-
lölik tehát az emberek az igazságot, amihez
mint igazsághoz ragaszkodnak! Az emberek
szeretik az igazság fényét, gyűlölik ellenük
bizonyító erejét! Becsapódni nem akarnak,
becsapni inkább; szeretik tehát az igazságot,
mikor önmagát eléjük tárja, gyűlölik, mikor
leleplezi őket. Pedig bosszút áll rajtuk: ujjal
mutat azokra, kik mindenképpen húzódnak
a leleplezés elől, önmagát meg nem tárja fel
nekik! Igen, igen, ilyen az emberi lélek! Vak
és nehézkes, szennyes és illetlen mivoltát rej-
tegetni szeretné, de nem akarja túrni, hogy
valami őelőtte rejtekben maradjon! Ennek
éppen fordítottja történik vele: ő nem ma-
rad ugyan az igazság előtt rejtekben, az

igazság azonban elrejtőzik őelőle. De még
ilyen nyomorult állapotában is inkább köti
örömét igazsághoz, mint hamissághoz. Iga-
zán boldog csak az, aki ellenkező nehézsé-
gek nélkül örülhet az Igazságnak, a minden
igazság fundamentumának. [...]

Oh, Igazság! Mindenütt vezére vagy a
hozzád fordulóknak, s egyszerre megfelelsz
minden tanácskérő temérdek kérdésére!
Válaszol világos, de jaj, nem mindenki érti
világosan! Mindenki Téged kérdez, de nem
mindenki kapja azt a választ, ami után kí-
vánczik. Az a Te lelkes szolgáló, aki nem
mindenképpen a maga gondolatát akarja
Tőled meghallani, hanem inkább ahhoz
igazítja akaratát, amit Tőled hallott.

részlet Szent Ágoston Vallomásaiból

A figyelem [a 4. boldogságnál]
Azokra az emberekre irányul,
akik nem elégszenek meg a kézzel-
foghatóval, és nem fojtják el a szív
nyugtalanosságát, amely valami na-
gyobb felé ösztönzi az embert, úgy-
hogy az lélekben útra kel – akárcsak
a napkeleti bölcsek, akik Jézust ke-
resik, a csillagot, aki az igazsághoz,
a szeretethez, az Istenhez vezető
utat mutatja. Ezek a belső érzékeny-
séggel rendelkező emberek, akiket
fogékonyságuk képessé tesz arra,
hogy meghallják és meglássák azo-
kat a csendes jeleket, amelyeket Is-
ten küld a világba, és amelyek szét-
törnek a megszokottság diktatúráját.

XVI. Benedek pápa

Szent John Henry
Newman bíboros,
angol konvertita

Akik szüntelen keresték az igazságot

John Henry Newman 1801-ben született, és majdnem a század végéig, 1890-ig élt. Fiatal korában, még anglikán papként fogalmazódott meg benne a meggyőződés, hogy a kereszténységet

meg kell védeni a kor teológiai liberalizmusával szemben. Ez a liberalizmus azt hirdette, hogy nincs egy vallásban sem objektív, biztos igazság, ezért minden vallás azonos értékű, valamennyit el kell tűnri, a dogmák ugyanis csak vélemények. 1833-ban egyik alapítója, majd szellemi irányítója lett az Oxford-mozgalomnak, amely hadjáratot indított az anglikán egyház megújulása érdekében, és le akarta győzni az abban eluralkodó liberalizmust. Ekkor kezdte tanulmányozni az egyházatyákat, ami elindította a katolizálás felé: „Ha mélyre megyünk a történelemben, megesszünk protestánsnak lenni” – írja egyik esszéjében. Az igazság felé vezető útján fokozatosan ismerte fel, hogy Jézus Krisztustól és az apostoloktól kezdve a történelem folyamán hogyan fejlődött a keresztény tanítás. Az ókori egyházatyák tanulmányozása vezette el

ahhoz a felismeréshez, hogy a Bibliára épülő apostoli hagyományt a római Egyház őrizte meg hitelesen. Ez a hagyomány nem merev tételek összessége, hanem eleven folyamat.

Newman hosszas vívódások után 1845-ben katolizált, miután felismeri, hogy az ősegyház organikus utóda a Katolikus Egyház. *Apologia pro vita sua* (Védőbeszéd életéért) című önéletrajzában részletesen leírja katolizálása folyamatát.

Megtérése után sok félreértés és megaláztatás érte: egyrészt a Katolikus Egyház hivatalos képviselői sokáig bizalmatlanok voltak vele szemben; másrészt elvárták, hogy sok konvertitát hozzon az egyházba. Ő azonban azt mondta, hogyha valaki nem kapja meg azt a kegyelmet és nem látja azt, amit ő, akkor nem szabad áttérni, mert ő nem áttért, hanem megtért. Viszont ha valaki azt látja, amit ő, akkor még aznap változtatni kell mindenben, akkor is, ha az egzisztenciális hátrányokkal jár.

Lelkipásztori és tudományos munkássága elismerésül XIII. Leó pápa 1879-ben bíborossá nevezte ki, eloszlátva ezzel a vele kapcsolatos kételyeket is. Életének utolsó éveit szinte teljesen megvakulva élte le, szüntelen a rózsafüzért imádkozva. Teológiai munkássága jelentős hatással volt a II. vatikáni zsinat gondolatiságára. VI. Pál pápa a zsinat "előfutárának" nevezte őt. XVI. Benedek pápa 2010-ben a boldogok sorába emelte, Ferenc pápa 2019. október 13-án szentté avatta a Szent Péter téren.

Newman bíboros a becsületes igazságkeresés mintapéldája számunkra. „Félek, hogy katolikussá kellennem” – mondta, miután konvertitái sorra a Katolikus Egyházat igazolták.

forrás: regi.katolikus.hu

... és megtalálták az Egyházban

Keresztről nevezett
Szent Terézia Benedikta
(Edith Stein)

Edith Stein zsidó származású filozófusnő, később kármelita szerzetesnő, aki hitéért halt vértanúhalált az auschwitz-birkenau-i koncentrációs táborban 1942-ben.

Égész életében szenvedélyesen kereste az igazságot. Amikor egy ismerős házaspárnál vendégeskedett, leemelte a könyvespolcra Avilai Szent Teréz *Önéletrajzát*, amit le sem tett egészen addig, amíg végig nem olvasta. Amikor a végére ért, ennyit mondott: „Ez az Igazság!” Rögtön ezután bement a városba, vett egy misekönyvet és egy katekizmust, áttanulmányozta őket, majd életében először elment egy katolikus szentmisére. Nem sokkal ezután megkeresztelkedett, majd egy leányiskolában lett nevelő és tanár. Amíg itt tanított, németre fordította John Henry Newman bíboros leveleinek és naplójának egy kötetét, Aquinói Szent Tamás *De veritate* (Az igazságról) című művét, és tanulmányozta a katolikus filozófiát. 1933-ban belépett a kölni kármelbe, ahol a Keresztről nevezett Terézia Benedikta nevet kapta. 1938-ban a náci elöl a hollandiai Echt kármelita kolostorába mentették át előlárói. Edith Stein Hollandiában sem volt biztonságban: a holland püspöki konferencia 1942. július 20-án nyilvánosan elítélte a náci fajelméletet. Válaszként július 26-án Hitler elrendelte Hollandiában is az áttért zsidók letartóztatását, akiket addig megkíméltek. Augusztus 2-án Rosa nővérrel Auschwitzba hurcolták, ahol augusztus 9-én gázkamrában végeztek vele.

Az Edith Stein egész életére jellemző igazságkeresés a szeretet megtalálását jelentette. Szerinte a lényeg: az igazság és a szeretet összefügg egymással. Ahogy ő mondta: aki az igazságot keresi, az Istent keresi, akár világos számára ez, akár nem.

II. János Pál pápa 1987. május 1-jén avatta boldoggá. 1998. október 11-én, szentté avatásakor pedig a szentatyja így fogalmazott: „Keresztről nevezett Terézia Benedikta nővér mindnyájunknak mondja: Ne fogadj el semmit igazságnak, ami a szeretet nélkül van. És ne fogadj el semmit szeretetnek, ami az igazság nélkül van!”

forrás: magyarkurir.hu

A kármelbe költözése előtti utolsó napon, ami egyben zsidó ünnep is volt, Edith elkísérte édesanyját a zsinagógába. Hazafelé anyja megkérdezte tőle:

- Szép volt a prédikáció?
 - Igen – válaszolta.
 - Tehát zsidóként is lehet jámbor az ember.
 - Bizonyosan... ha az ember nem ismer meg valami mást.
- Anyja kétségbeesetten válaszolt:
- Miért ismerted meg azt? Én nem akarok semmit mondani ellene. De miért tette magát Istenné?

„Boldog, akinek útja szeplőtelen, aki az Úr törvénye szerint él. Boldog, aki követi útmutatásait, s aki egész szívével keresi Őt.”
(Zsolt 119,1-2)

„Az igazság ellen nem tehetünk semmit, csak az igazságért.”
(2Kor 13,8)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Kutattam már szenvedélyesen az igazságot valamilyen témában?

○ Eszembe jut olyan eset, amikor megvallottam, hogy nem volt igazam?

„Mindenekelőtt arra kérek, végezzetek imát, könyörgést, esedezést és hálaadást minden emberért; a királyokért és az összes elöljárókért, hogy békés, nyugodt életet élhessünk, szentségben és tisztességben. Ez jó és kedves üdvöztető Istenünk szemében, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére.”
(1Tim 2,1-4)

„Isten nem az érzelmek Istene, hanem az igazság Istene.”
(Dietrich Bonhoeffer – mártírsorsú német evangélikus lelkész)

Gárdonyi Géza

Legenda a három királyokról és az ihászról

Történék pedig azon időben, hogy az három bölcs királyok Jeruzsálemnek tartának, vezetvén az napkeleti fényes csillag által. Vala pedig az ő ruhájok disztelen és minden ékesség nélkül való, más közönséges útasokéhoz hasonlatos. Koronájuk és palástjuk is zsákban. S ülének tevéknek hátán. Lőn pedig, hogy délnek ideje érkezvén, megsomjuhozának valamennyien. S megállának az országúton és várakozának, ha jőne valaki, s megmondaná, merre lelhetnének kútát? Szemlélődének pedig egy faépületre is, mely látszik vala távol domboldalon.

— Ott talán.

Menyhért pedig felelé:

— Amoda távolabb kőházat is látok: ott inkább találunk.

Érkezék azonban hozzájuk egy juhnyáj nagy kolompolás-sal és porral az országúton. Elöl a szamár, hátul az ihász, hajtván ő nyáját faragott botjával és komondoraival.

— Jó ember, mondd meg nekünk: Vagy-e ott kút ama faháznál?

Felele az ihász:

— Ott ugyan kút nincsen. Ott csak fejk az nyáját.

— Hát amott a kőháznál?

Felele az ihász:

— Ott mégúgy sincs: ott csak nyirják az nyáját.

— Hát te hol itatsz meg délben?

Felele az ihász:

— Sehol, mert nyájamat én immár eladám jó pénzen, s hajtom végezetre. Ám ha szomjasok vagytok, amoda feljebb megtaláljátok ennek az mezőnek tulajdon ihászát, tán épp a kútnál. Ott megeléghettek.

S lőn amint mondá: megtalálák a mezőnek ihászát, amint épp nyáját itatá. És leszállának ők is és megelégitik vala

szomjuságukat mind tevéikkel egyetemben. Miként más poros útasok. Noha vala egy-
kők Limoniának királya, mások Balgalo-
niáé, harmadikok Tsukoniáé, mely ország
Kan-Tsukoniának is neveztetik. Szóla pedig
Gáspár az ihásznak:

— Mondd jó ember: Jeruzsálem-e az már,
ahol az a messze torony látszik?

Az ihász felele:

— Mi volna más, ha nem Jeruzsálem?

És kérdeze Menyhért király is:

— Bejártok-e tik is az városba? Halljátok-e
az hireket, amelyek ott járnak?

S az ihász felele:

— Bejárunk és hallunk is egyet-mást.

S kérdeze tovább Menyhért:

— Nem hallottál-e arról, hogy fiu szüle-
tett a királyi-házban?

— Bezony nem hallottam én semmi effélét.

— Vagy hogy várja fiának születését az
király?

Az ihász vállát vont, mondván:

— Hogy tudhassam én aztat? Avagy azt
véled-é, hogy az király házába csakúgy for-
golódom én, akár az komám házába? Ma-
gunk-szinű ember él és meghal, hogy csak
látott volna is királyt valaha.

Elmosolyodának erre az szent királyok
és Boldizsár király kezét nyujta az
ihásznak. S mondá:

— Ime kezét is fogtál eggyel.

És Gáspár is kezét nyujta az
ihásznak, mondván:

— Kettővel fogtál kezét.

Menyhért is hasonlatosképpen
cselekvék, és mondá:

— Három királlyal fogtál kezét.

Az ihász pedig megneveté eme mondá-
sokat:

— Beh igen tréfás útasok vagytok! Most
mán hát beletekintek az kútba, hogy az ne-
gyedik királyt is lássam.

Azok pedig elcsodálkozának.

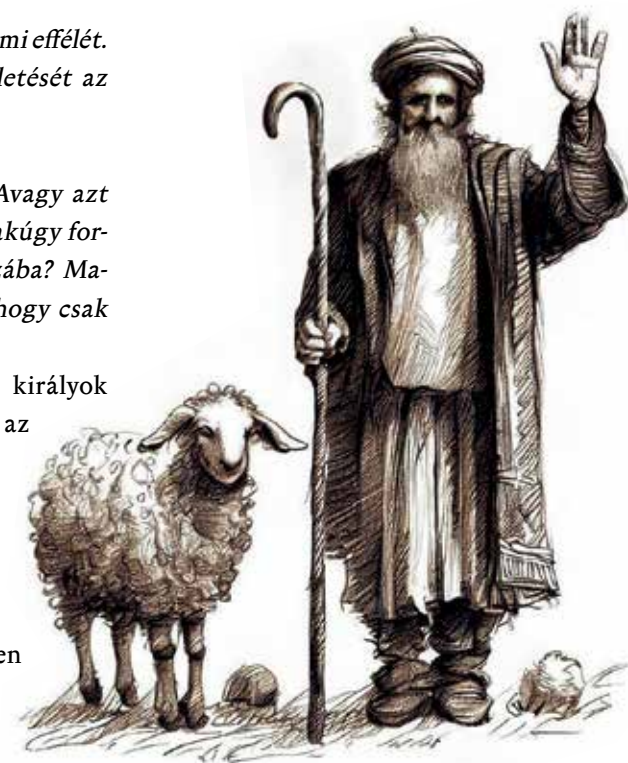
— Negyedik királyt? Micsoda negyedik
királyról szólasz te?

S az ihász felelé:

— Micsoda negyedik királyról? Hát ma-
gamról, a ragyogóját! Avagy nem vagyok-e
én is király? Juhoknak és szamaraknak az
királya vagyok.

Az három királyok összenézének és meg-
vonák vállokat:

— Hát iszen voltaképpen mink is...

„Én vagyok az út,
az igazság és az
élet...”
(Jn 14,6)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Szerinted miért hallgatták szívesebben Pletykát a szigetlakók, mint Igazságot?

○ Neked "mondott" már valaha olyat Igazság, amit nem volt jó meghallani?

○ Tudnál példát mondani arra, hogy miért baj, ha valaki figyelmen kívül hagyja az igazságot?

„A hit és az ész olyan, mint két szárny, melyekkel az emberi szellem felemelkedik az igazság szemlélésére. Istent megismerve juthatunk el önmagunk teljes igazságához.”
(Szent II. János Pál pápa)

„Az igazságot nem lehet erőszakkal uralomra juttatni, hanem csakis önnön ereje által: Jézus kimondja Pilátus előtt, hogy Ő az Igazság és az igazság Tanúja. Nem légiók által védi meg az igazságot, hanem szenvedése révén teszi láthatóvá, s ezáltal juttatja érvényre.”
(XVI. Benedek pápa)

Igazság vagy Pletyka?

Egykor régen elhatározta Igazság, hogy tengerre száll és elviszi üzeneteit a távoli szigetek lakóihoz. Meghallotta ezt Pletyka, és mindenáron meg akarta előzni Igazságot. Hogy biztosan megnyerje magának a szigetlakók figyelmét, jól felcicomázta magát, sőt még a hajóját is, és sietve útra kelt, hogy ő érjen előbb a legközelebbi szigetre.

Amikor megérkezett, a helybéliek éppen nagy munkában voltak: hidat építettek a szomszédos sziget irányába, hogy az ottaniakkal könnyebben el tudják csereberélni a portékáikat, és ne kelljen folyton átevezniük az erősen hullámzó tengeren, ha szükségük lenne éppen valamire. Most azonban mindenki abbahagyta a munkát, és figyelték a szokatlannul díszes hajót, amint partot ér.

Pletyka ünnepélyesen kivonult közéjük, felállt egy nagy köre, és elkezdett fennhangon mesélni. A szigetlakók kíváncsian gyűltek a színpompás ruhákba bújt idegen köré. Ahogy beszélt, egyre többen csatlakoztak a hallgatósághoz, és szájatva figyelték az érdekesebbnél érdekesebb történeteket. Amíg Pletykát hallgatták, teljesen megfeledkeztek a hídépítésről.

Hamarosan megérkezett a szigetre Igazság is. Egyszerű, fehérvitorlás hajója nem keltett különösebb feltűnést – szinte észre sem vették, hogy kikötött a szigeten. Ő is elkezdett beszélni az emberekhez – halkan és megfontoltan szólt. Néhányan hallgatni kezdték, ám nem találták olyan érdekesnek az ő elbeszéléseit, mint Pletykáét. Sőt, néha nagyon kényelmetlenül érezték magukat a hallottaktól, mert előfordult, hogy Igazság olyasmiket mondott, amit jobb szerettek volna nem meghallani. A sziget lakói úgy döntöttek, hogy inkább Pletyka meséit hallgatják tovább, mert azok kellemesen elszórakoztatták őket. Csak egy páran maradtak Igazság mellett, és bár nekik sem volt ínyükre minden, amit hallottak, mégis érdekelte őket mindaz,

amit Igazság tud, mert valami legbelül azt súgta nekik, hogy egyszer még mindez a javukra válhat.

Egy nap Igazság így szólt a szigetlakókhoz:
— *Ha tovább hallgatjátok Pletyka történeteit, és nem folytatjátok a hídépítést, nagy bajba fogtok kerülni!*

Ám senki nem hallgattott rá, kivéve azt a néhány embert, akik időközben nagyon megszerették Igazságot. Ők is megpróbálták figyelmeztetni a többi szigetlakót, hogy folytatniuk kell a munkát, de rájuk sem hallgatott senki.

— *Ugyan már!* — mondták nekik a többiek. — *Úgy károgtok itt nekünk, mint a varjak! Csak elrontjátok a jókedvünket. Pletykával jól érezzük magunkat, és ez a legfontosabb! Lássátok már be, hogy Igazságra senki sem kíváncsi...*

Igazság szomorú volt, hogy nem hisznek neki, de nem csüggedt el. Hűséges követőivel egyedül folytatták tovább a híd építését, és elszántan dolgoztak a többiek helyett is, hogy mielőbb elkészüljön az átjáró.

Pár héttel később a sziget lakói – ahogy minden egyes nap – éppen Pletyka szórakoztató meséin nevetgéltek a parton, amikor az ég hirtelen elsötétedett, és olyan erős szél támadt, hogy a tenger hullámai a pálmáknál is magasabbra csaptak fel. Soha nem látott vihar érte el a kis szigetet. A szigetlakók rémülten figyelték a tenger dühödt tombolását. Biztosra vették, hogy a szélvész okozta áradás el fogja önteni az egész szigetet.

A nagy veszedelem láttán Pletyka azonnal cifra hajójába pattant, és hamaosan el is tűnt a horizonton.

Igazság és barátai szétszóródtak a parton, és mindenkit az időközben felépült híd felé tereltek. Hála nekik, mindannyian épségben átjutottak a szomszédos szigetre, mialatt a fergeteges hullámvész teljesen elöntötte a falujukat...

Az eset után sokan megértették, hogy Igazság végig segíteni akart nekik, és ha a jövőben el akarják kerülni a veszélyeket, akkor figyelniük kell arra, amit tudtukra akar adni. Így aztán sokan lettek Igazság barátai, de nem mindenki, mert még mindig akadtak jónéhányan, akik ezután sem akarták meghallgatni őt.

Terence White nyomán

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉSEK?

○ Mivel lehet engem a legjobban megbántani? Hordozok magamban régi sérelmeket? Előfordul, hogy ezeket felhánytorgatom?

○ Ha nem bocsátok meg, a Mennyei Atya sem bocsát meg nekem – mennyire veszem ezt komolyan?

○ Tudok *nemet* mondani a gyermekemnek? Ki tudok tartani ebben?

○ A minden-hibát-szóvá-tenni, ill. a semmiért-sem-szólni hozzáállások közötti skálán én melyik végletehez állok közelebb?

○ Mit gondolok Liguori Szent Alfonz alábbi mondatáról?

„Az Isten irgalmasságában való bizonyosság több lelket taszított a pokolba, mint Isten igazságossága, mert az irgalmasságára való vakmerő hagyatkozás megtérés nélkül és a bűn ellen való küzdelem nélkül, kárhozatba dönt.”
(Liguori Szent Alfonz)

Walter Kasper
Irgalmasság
(Új Ember)

5. BOLDOGOK AZ IRGALMASOK,
mert majd nekik is irgalmaznak

Ferenc pápa

A megbocsátás kölcsönösségnek ez a témája nemcsak ebben a boldogságban van jelen, hanem visszatér az egész evangéliumban. [...] De főleg a Miatyánkban, amelyben így imádkozunk: „*Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*” (Mt 6,12), és ez a kérés az egyetlen, amely a végén

megismétlődik: „*Ha megbocsátjátok az embereknek, hogy vétettek, mennyei Atyátok nektek is megbocsát. De ha nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket*” (Mt 6,14-15).

Két dolgot azonban meg kell különböztetnünk: az adott és az elfogadott megbocsátást. Sokaknak nehézséget okoz az, hogy nem tudnak megbocsátani. Sokszor a rossz, amit kaptunk olyan nagy, hogy úgy tűnik, hogy a megbocsátás olyan nehéz, mint megmászni egy hatalmas hegyet: óriási erőbefektetést kíván. És van, aki úgy gondolja, hogy ez nem megy, ez lehetetlen. Az irgalmasság kölcsönössége azt jelenti, hogy szükségünk van arra, hogy a nézőpontunkat a feje tetejére állítsuk. Egyedül ez nem lehetséges. Szükségünk van Isten kegyelmére. Kérnünk kell azt. [...]

Mindenki tudja, hogy nem olyan apa vagy anya, mint amilyennek lennie kellene, és nem olyan férj vagy feleség, nem olyan testvér, mint amilyennek lennie kellene. Mindannyian „hiányában” vagyunk az életnek. És szükségünk van az irgalomra. Tudjuk, hogy mi is gonoszat cselekedtünk, és mindig hiányzik valami abból a jóból, amit meg kellett volna cselekednünk. De éppen ez a szegénységünk alakul át a megbocsátás erejévé! [...] Ez az irgalmasság titka: nektek is megbocsátanak, ha ti is megbocsátotok. Mert Isten megelőzött minket és Ő elsőként megbocsátott (vö. Róm 5,8)

Emlékszem, hogy ez volt az a téma, amelyet az első Úrangyala imádság óta, mint pápa, hangsúlyozni akartam: az irgalmasság. [...] Emlékszem, hogy Kasper bíboros úr irgalomról szóló könyvét már-már szemtelennül reklámoztam. És attól a naptól kezdve egyre mélyebben és erősebben hallottam, hogy Róma püspökeként ezt az üzenetet kell továbbadnom: irgalom, irgalom, megbocsátás, megbocsátás.

részlet Ferenc pápa katekiziséből – 2020. március 18.

Az áligalmasság csapdája
– Walter Kasper bíboros

Az irgalmassággal és a vallással is vizsgálva lehet élni. A keresztény felebaráti szeretet és mindenekelőtt az ellenség-szeretet parancsát ugyanis a világ adott-ságai közepette kell megvalósítani. Ez oda vezethet, hogy a világi helyzetek ellentmondásosságában maga az irgalmasság is ellentmondásossá, sőt félreértetté válik, s visszaélnék vele. Egyenesen az ellentétébe lehet fordítani, és az irgalmasságra való felszólításból a keresztény ethosz egyfajta lágyító-öblítő szere lehet. [...]

Mindenekelőtt meg kell említenünk a *laissez faire* (bele-nem-avatkozás) álláspontját, amely engedi szabadon folyni és lezajlani a dolgokat. Ez azzal kezdődik, hogy a szülők hamis irgalmasságból mindent megengednek gyermekeiknek. E helytelen magatartás mutatkozik meg akkor, amikor áligalmas módon elfordítjuk tekintetünket a téves vagy bűnös magatartásról, ahelyett, hogy felhívnanánk az illetőt a megtérésre.

Ezekiel prófétánál sürgető intést találunk. Azt mondja, hogy ha fenyegető veszély esetén az ör nem fújja meg a koskürtöt, és nem figyelmeztet, akkor majd számot kell adnia a kiontott vérért. Azután így folytatja: ha nem szólsz, s nem óvod a bűnöst, s nem mondd meg neki, hogy bűne miatt meg kell halnia, akkor a bűnös a te bűnöd miatt fog meghalni. „*De vérét tőled kérem számon.*” Ám ha figyelmeztetted, s ő mégsem tér meg, „*meghal ugyan gonoszsága miatt, de te megmented életedet*” (Ez 33,6-9). [...]

Így az irgalmasság adott esetben keserű, ám szükséges orvosság is lehet. Olykor fájni kell, ahogy az orvos is fájdalmat okoz a műtét során, s vágnia kell, nem azért, hogy ártson, hanem hogy segítsen és gyógyítson.

Az irgalmasság súlyos félreértelmezésével van dolgunk akkor is, amikor úgy gondolják, hogy az irgalmasság nevében semmibe lehet venni az igazságosság isteni parancsát. A szeretetet és az irgalmasságot tehát nem úgy értik, mint az igazságosság beteljesítését és felülmúlását, hanem mint annak alulmúlását és hatályon kívül helyezését. Nem szabad ilyen módon, az érzelmeiktől vezérelten félreértelmezett irgalmasságra hivatkozva az igazságosság alapvető parancsa ellen tenni! Nem lehet áligalmasságból abortuszt javasolni, vagy segítséget nyújtani hozzá, ha egy fogyatékos gyermek születése elviselhetetlennek tűnik az anya, illetve a gyermek szempontjából. [...] Az ilyen áligalmasság nem utánozza Isten irgalmasságát, sokkal inkább Isten parancsa – „*Ne ölj*” (Kiv 20,13; MTörv 5,17) – fölé helyezi magát.

részlet Walter Kasper *Irgalmasság* c. könyvéből

A. R. Mengs: *Szent József álma*
(1773-74) olaj
Szépművészeti Múzeum, Bécs

„Őt nem a csillagok vezették, és nem is az angyalok ráncigálták. Hazament, és elgondolkodott a törtéteken, nem hagyta, hogy az indulatai, az ösztönei, sértett férfiúi büszksége döntsön helyette. Elment haza, és elgondolkodott: hogyan tovább, mit csináljon? Elővette a józan eszét, és imádkozott. Csendben maradt, és meghallotta Isten szavát, aki a lelkiismeretén keresztül szól: *Ne félj feleségül venni Máriát! A benne fogant élet a Szentlélektől van.* [...] Szent József irányítúja a lelkiismeret volt.”
(Böjte Csaba OFM)

Szent József, az irgalmas szívű

Gallus Tibor – jezsuita szerzetes, mariológus

A zsidó törvény szerint a hajadon „igen” szavával az életközösség adva volt. A népszokás szerint azonban a legtöbbször vártak mégis egy ideig, amikor is a vőlegény ünnepi menetben, zeneszó mellett jegyesét házába vezette, ahol aztán több napon át ülték a menyegzőt. [...] Máriától üzenet érkezik, hogy neki rokonához, Erzsébethez kell mennie: tudomására jutott ugyanis, hogy rokona, Erzsébet áldott állapotban van, s így bizonyára segítségére lehet majd neki. József szívesen adja beleegyezését: tudta, hogy Mária a karavánoknak valamelyikéhez fog csatlakozni, amelyek időnként Júdea földjén átmennek. Azokkal teljes biztonságban fog utazni.

Amikor Mária három hónap múlva hazatér, keserű megpróbáltatás nehezedik József lelkére. Észrevette, hogy Mária várandós. A Szentírás szavai, amelyek súlyos megpróbáltatását sejtetik, ahhoz nagyon is rövidek, hogy József lelkiállapotáról magunknak elégséges képet alkossunk. [...] Mindenesetre e fennkölt lelkű férfiú kedélyvilágára ez úgy hatott, mint mikor az égbolt megrázkódik és minden összedül. Jegyesével bárcsak ne lett volna olyan szerencsés, akkor most fájdalomra sem haladna meg minden mértéket! Az üdvözítő megérkezett, s nehéz keresztet hozott nevelőatyjának. A nagy feladatra, amely immár vállát borítja, a kereszt tegye méltóvá!

Amikor József körül minden megingott, s őt a legkínosabb tanácsalanságba vetette, akkor bontakozott csak ki igazán az ő benső nagysága. Az evangélium szavai sejtetik: „*Mivel igazságos volt.*” [...] A megfontolások – hogy Isten törvénye szerint mit is kell tennie – egymást követik, s lassanként egy végérvényes elhatározás felé torkollnak. „*Jegyesemnek megküldöm a válaslevelet, – ezáltal visszaadom teljes szabadságának – de csak titokban, minden meg-*

okolás nélkül, hogy még csak az árnyéka se érje a zavarnak és gyanúnak.”

Ez volt az egyetlen út, amely nemes lelkének megfelelt. [...] Este lett, mire a fájó elhatározás megérett: a végrehajtást majd a holnap hozza meg. Még egy szívből jövő imádság Istenhez, a Legigazságosabbhoz, s aztán mély szomorúságban hajtja fejét álmra. Tehát holnap a nagy lépés!

És íme, álmában körülötte megvilágosodik. Az Úr angyala áll előtte: „*József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől vagyon. És fiat fog szülni, kit Jézusnak fogsz nevezni, mert Ő szabadítja meg népét bűneitől.*” (Mt 1,20–21)

József felébred. Az angyalt ugyan nem látja, de lelkét oly csodálatos világosság tölti el, amelyet csak Isten tud a lelkébe önteni. Kétkedésnek és meggondolásnak semmi helye sincs. Szent megindultságban könyvtekercséhez nyúl, legöngyölíti Izajás prófétát egészen addig a helyig, ahol ma a hetedik fejezetet olvassuk. A kora hajnal első sugarainál örömtől reszketve betűzi: „*Íme, a szűz méhébe fogan és fiat szül és neve Emmánuelnek, azaz Isten-velünknek hivatik.*”

A kemény kísértés tűzén végigment férfi napbarnított arcára bizonyára forró könnyecsek hullottak, azután imához borult. Alázatos örömujjongás tört lelkében az Úr felé. Az Égtől most már nemcsak Máriát kapja másodszor, hanem azt is tudja, hogy neki a nagy isteni művet kell őriznie: a földre szállt Megváltót!

részlet Gallus Tibor *Szent József lelke* c. könyvéből

Reményik Sándor

JÓZSEF, AZ ÁCS AZ ISTENNEL BESZÉL

Magasságos,

Te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én szegény vállamra tettél.
Apja volnék, – és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek... ha szemébe tekintek,
Benne ragyognak nap, hold, csillagok.
Anyja szemei s a Te szemeid,
Istenem, a Te szemeid azok.
Gyönyörűséges és szörnyű szemek,
Oly ismerősek, s oly idegenek...
Ez az ács-műhely... ezek a forgácsok...
Mit tehettem érte?... mit tehetek?
Én tanítottam fogni a szerszámot,
Mégis rá fogják majd a kalapácsot.

Úgy félek: mi lesz?

Most is ki tudja, merre kóborog,
Tekintetétől tüzet fog a műhely,
Tüzet a világ.. s egyszer ellobog.
Ó, jó volt véle Egyiptomba futni
S azután is óvni a lépteit,
Fel a templomig, Jeruzsálemig,
Míg egyszer elmaradt...
Ó, jó volt, míg parányi rózsaujja
Borzolta szürkülő szakállamat,
Ezüst nyomot hagyott már akkor is,
Komoly nyomot parányi rózsaujja.

S most olyan más az útja...
Vezetném és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,
Magasságos,

De ki tudja a Te ösvényedet?
Te vagy az atyja, – én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatok,
S hallgat rólam az Evangélium.

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉSEK?

- Mennyire irgalmas a nyelvem?
- Irgalmas tett, irgalmas szó és imádság – én melyiken keresztül gyakorlom leginkább az irgalmasságot?
- Képes vagyok beleképzelni magam más helyzetbe, vagy elég nekem a magam baja is?

„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”
(Lk 6,36)

„Semmi sem tesz hasonlóbbá Istenhez, mint az, hogy ellenségeinknek és bántalmazóinknak megbocsátunk.”
(Szent Ágoston)

„Az Úr ugyanis, a ti Istenetek, kegyes és irgalmas. Nem fogja arcát elfordítani tőletek, ha visszatértetek hozzá.”
(Krón 30,9)

„Úgy beszéljete és úgy cselekedjete, mint akik fölött majd a szabadság törvénye szerint ítéleznek. Mert az ítélet irgalmatlanul lesújt arra, aki nem irgalmas. Ám az irgalom győzelmet arat az ítélet fölött.”
(Jak 2,12-13)

Szent Fausztina nővér

IMÁDSÁG irgalmas lelkületért

Segíts meg, Uram, abban, hogy szemeim irgalmasan nézzenek, hogy sohase gyanakodjak, s ne ítéljek a látszat alapján, hanem lássam meg azt, ami felebarátaim lelkében szép, és legyenek segítségükre.

Segíts meg, hogy irgalmas legyen a hallásom, hogy mindig figyeljek felebarátaim szükségleteire, hogy füleim ne legyenek közömbösek szenvedéseik és panaszaik hallatán.

Segíts meg, Uram, hogy irgalmas legyen a nyelvem, hogy sohase szóljak felebarátaimról lenézően és negatívan, viszont mindenki számára legyen vigasztaló és megbocsátó szavam.

Segíts meg, Uram, hogy irgalmasak legyenek a kezeim, telve jó cselekedetekkel, hogy felebarátaimnak csak jót tegyek, s a nehéz, fáradságos munkákat magamra vállaltam.

Segíts, hogy lábaim is irgalmasak legyenek, hogy mindig siessek felebarátaim segítségére, legyőzve kimerültségemet és fáradságomat. Valódi pihenésem felebarátaim szolgálata legyen.

Segíts meg, Uram, hogy irgalmas legyen a szívem, hogy együtt érezzek felebarátaim minden szenvedésével. Senki elől nem zárom el a szívem. Őszintén fogok barátkozni, még azokkal is, akikről tudom, hogy jóságommal vissza fognak élni, én pedig bezárkózom Jézus legirgalmasabb szívébe. Saját szenvedéseimről hallgatok. Irgalmad pihenjen bennem ó, Uram!

Magad parancsolod meg nekem, hogy az irgalom három fokozatát gyakoroljam; az első: az irgalmas tett – bármilyen módon; a második: az irgalmas szó – amit cselekedettel nem tudok elérni, azt szavakkal fejezzem ki; a harmadik: az ima. Amit sem tettel, sem szavakkal nem tudok elérni, azt még mindig megtehetem imádsággal. Imám oda is elér, ahová testileg nem juthatok el. Ó, Jézus, alakíts magaddá, hiszen Te mindent megtehetsz!

részlet Fausztina nővér Naplójából

Az ácsmester

Egy vidéki farmon élt két testvér egymás szomszédságában. Egy napon egy jelentéktelen félreértés kapcsán összeeszeszték. Addig kölcsönadták egymásnak szerszámaikat; ameddig az egyik távol volt, a másik vigyázott a farmra; megbeszélték a problémáikat, de most egy csapásra minden megváltozott. Hiába a negyven éves szomszédság, most végül odáig fajult a dolog, hogy már nem is álltak szóba egymással.

Egy reggel az idősebbik testvérhez bekopogott egy idegen, aki munkát keresett pár napra. Először el akarta küldeni, de végül amikor meghallotta, hogy ácsmester, meggondolta magát. Azt a feladatot adta neki, hogy a testvére és az ő telke határába építsen egy kerítést. Olyat kért, amin még átlátni sem lehet, mert annyira haragudott a testvére.

Miután kiadta a feladatot és minden faanyagot, szerszámot, szeget a rendelkezésére bocsátott a mesternek, elment a városba. Az ács neki is látott a munkának. Estefelé, amikor visszajött az idősebb testvér, megdöbbenve látta, hogy a telke határában, a kis völgyben nem egy kerítés, hanem egy híd áll, mely összeköti az ő és testvére telkét.

Pont akkor jött ki a fiatalabbik testvér, aki szintén megdöbbenve nézte a hidat, s ezt mondta: „*Drága testvérem! Te képes voltál egy hidat építtetni, azok után ami köztünk történt? Azok után, amiket tettem és mondtam?*”

Mindketten nagyon elszégyelltek magukat, és a híd közepén egymásba borulva kibékültek. Ennek öröme kérték az ács mestert, hogy maradjon még pár napig, találjanak még neki valami munkát. De a mester így felelt: „*Nagyon szívesen maradnék, de még sok olyan hely van, ahol hidat kell építenem!*”

A két testvér egyszerre kérdezték a már távozó férfitől: „*És mi legyen a híd neve?*”

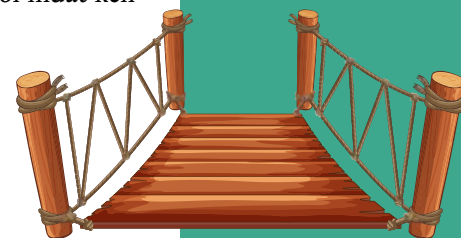
Erre a mester így felelt: „*Megbocsátás!*”

forrás: bibliai-kincsestar.hu

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉSEK?

- Szerinted mit kellett volna tennie a két testvérnek, hogy ne fajuljon idáig a helyzet?
- Történt már veled olyan, amit nagyon nehezen tudtál megbocsátani?
- A családban kinek a legkönnyebb megbocsátani? És kitől a legkönnyebb bocsánatot kérni?

„A megbocsátás nem egyszeri cselekedet, hanem egy magatartásforma.”
(Martin Luther King – mártírsorsú amerikai baptista lelkész)

„Erről a lelkületről azt mondja az Úr, hogy meglátja az Istent; mert Istent megismerni nem a pusztaság dolga, hanem az élő tekintet. Ez a tekintet tiszta, ha a szem tiszta; a szem gyökerei azonban a szívben vannak. Hogy Istent megismerjük, nem elég a pusztaságot megfeszíteni – a szívnek kell megtisztulnia.” (Romano Guardini – katolikus pap, teológus)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Vágyom arra, hogy láthassam Istent „úgy, amint van”?

○ Mit jelent számomra szemlélni Őt az Eucharishtiában?

„Megjön az ítélet napja, mikor majd többet számít a szív tisztasága, mint a ravasz szavak, többet ér a jó lelkiismeret, mint a tele erszény; mert az a Bíró szép szavakra nem hajt, az ajándékokra mit sem ad.” (Clairvaux-i Szent Bernát)

„Fordítsd el arcod bűneimtől, s töröld el minden gonoszágomat! Teremts új szívet belém, s éleszd fel bennem újra az erős lelkiületet!” (Zsolt 51,11-12)

6. BOLDOGOK A TISZTASZÍVŰEK, mert meglátják az Istent

Carlo Maria Martini – bíboros, bibliatudós

A Szentírás számára a szív az ember bensője, a személy központja, az az alapvető hely, ahol személyünk öntudatra ébred, elgondolkozik az eseményeken, elmélkedik a valóság értelmén, vállalja a felelős magatartást az élet tényeivel és Isten misztériumával szemben. Jézus jelenléte, ahogy Lukács evangélista hangsúlyozza, nem eredményez üdvösséget, ha nem fogadják szívükbe a pásztorok és Mária, aki megőrzi, átmélt, az életére alkalmazza azt, amit Isten közöl vele Jézus születésén keresztül.

Ma más szavakat részesítünk előnyben annak a kifejezésére, amit a Biblia a szív szóval jelöl: például beszélünk belső szellemi életről. Mondhatnánk tehát: boldogok, akiknek belső szellemi élete tiszta. Vagy beszélünk LELKIISMERETRŐL: boldogok, akiknek tiszta a lelkiismerete. [...]

Sokkal nehezebb megtalálni a TISZTÁK kifejezés pontos értelmét. A KATHAROS a görögben egyszerűen azt jelenti: megtisztított, a "piszkos" ellentéte. [...] A "szívben" kitétel azonban arra utal, hogy NEM KÜLSŐ, HANEM BELSŐ TISZTASÁGRÓL VAN szó. A szentírás-magyarázók vitatkoznak, hogy a szívnek ez a tisztasága az érkezők való uralkodás vonalában van – amelyet rendszerint tisztaságnak hívunk –, vagy a szándékok tisztasága sorába tartozik. Ebben az esetben a tisztaszívűek azok lennének, akiknek nincsenek hátsó szándékaik, másodlagos céljaik; azok, akik tisztességesen viselkednek Istennel és a felebaráttal szemben. Erre való tekintettel idézzük fel a farizeusokkal folytatott vitát, akik megfedték Jézus tanítványait, mert nem végezték el a rituális mosakodást az étkezés előtt. Jézus ezt válaszolja: „Nem az szennyezi be az embert, ami kívülről jut a szájába, hanem az szennyezi be, ami az emberből távozik” (Mk 7,15). És utána megmagyarázza: „Ami az emberből ered,

az teszi tisztátalanná az embert. A szívből származik ugyanis minden rossz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, hamisság, kicsapongás, irigység, káromkodás, kevélység, léhaság. Mindez a gonoszság belülről ered és tisztátalanná teszi az embert” (Mk 7,20-21). A szív tehát a tisztátalanság forrása, de ha abból jó szándék és jó tettek fakadnak, akkor a tisztaság forrása az ember számára. A szív az, amiből az Isten akaratával egyező magatartás fakad. [...]

A tiszta szív nem egyszerűen az a szív, amelyet nem szennyez valamilyen bűn, hanem az a tiszta szív, amelyet Isten újjáteremtett, kegyelmével és irgalmával újjáalkotott. [...] A tiszta szív tehát annak az embernek a sajátja, aki engedelmeskedik a parancsoknak, aki hűséges Istenhez, aki teljesen tisztességes. [...]

Amint tudjuk, az Ószövetséget két gondolat uralja: senki sem láthatja az Istent anélkül, hogy meg ne halna, mert Isten nagyon nagy, elérhetetlen fényességben lakik, alapvetően túl van az emberi megismerés minden lehetőségén, ugyanakkor, a Biblia többször állítja, hogy a pátriárkák

(Ábrahám, Jákob, Mózes), atyáink a hitben látták Istent. [...] Látásának lehetősége meg van tagadva, ha abszolút, végleges fényességében való szemlélésről van szó, amelyről Szent János levele beszél: „Hasonlók leszünk hozzá, mert látni fogjuk Őt úgy, amint van” (1Ján 3,2).

Az ilyen látás a végleges messiási, Krisztus által elhozott üdvösségre van fenn tartva, amikor Őbenne és Ővele leszünk, és Őbenne szemléljük az Atyát. [...]

Jézus a tiszta szívet úgy érti, hogy az nem korlátozódhat a tisztaság csak egyetlen szempontjára, amelyről szó volt, hanem az mindenekelőtt őszinte, tiszta, szeretettel teljes, hűséges csatlakozás Istennek az emberre vonatkozó minden akaratához.

A szívnek erre a tisztaságára, erre az isteni akarathoz való totális csatlakozásra, az Országnak erre a kizárólagos keresésére vonatkozik az ígélet Isten látására úgy, ahogy Ő van, az eszkatologikus teljességben: szolgálni, dicsérni, szemlélni, imádni Őt, a mennyei Jeruzsálem valóságában. [...]

Abban a pillanatban, amikor a Gonosz gyűlölettel teljes, aljas, féltékeny, irigy gondolatokkal kísért, abba a nagy veszélybe kerülünk, hogy elveszítjük az Isten-látás örömét, és hogy elveszítjük annak az élvezetét is, amely már ezen a földön megadatik a szemlélődő hívőnek, ha megmarad a szív egyenességében és elúzi magától a rossz gondolatokat.

részlet Carlo M. Martini *A Boldogságok* c. könyvéből

„Siess az evangéliumban leírt gyümölcsöket teremni: *Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.* Ha tehát rossz gondolat lepi meg a lelkedet – a gyűlöletről, a gonoszságról, a féltékenységről, az irigységről, a testvéreddel szembeni gögről, az emberi hiúságról van szó –, emlékeztess magadat azonnal arra, hogy ezt mondd: ha beleegyezek ezek közül valamelyikbe, nem látom meg az Urat.”
(Szent Pachomiusz – ókeresztény remete)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Én keresem Istent? Mit teszek azért, hogy találkozzam Vele?

○ A különféle élvezetek hogyan tudják eltakarni előlünk Istent?

„Akik ezt az életet korlátlanul élvezik, azt – vagy saját magukat – bálványozzák, azok szíve elhijasodik és szemük elhomályosul, ezért nem véletlenül mondatik, hogy *boldogok a szívükben tiszták, mert ők látni fogják az Istent.*”
(Szent John Henry Newman)

Akik meglátják a Gyermekben Istent

Urunk Színeváltozásáról nevezett Kinga nővér

Olyan sokszor nem értjük Istent, olyan sokszor elrejtőzik előlünk, olyan sokszor enged meg fájdalmas tapasztalatokat, olyan sokszor megvárakoztat, hogy úgy tűnik, végleg elhagyott – és akkor, tudva a helyünket (Ő a Teremtő, mi a teremtményei), tudva, hogy Ő jóságos és ember-szerető Istenünk, hittel és bizalommal Rá hagyatkozunk.

Simeon igaz férfiú, „akinek útja szeplőtelen”. Neki szól az ígélet: „*annak megadom, hogy meglássa Isten üdvösségét.*” Simeon hitt az Írás szavainak, hitt a Lélek sugallatának, és várta az Úr Felkentjét. Szívét tisztán megőrizte, nem engedve, hogy a világ gondjai elnehezítsék; teljesedett benne Jézus szava: „*Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.*” (Mt 5,8) És valóban: Simeon meglátta a Gyermekben Istent. Ezzel beteljesedett az élete: „*most már elbocsáthatod szolgádat, Uram, békességben*” (Lk 2,29).

Hasonlóképpen Anna prófétaasszony, aki „*böjtöléssel és imádsággal szolgált a templomban éjjel és nappal*” (Lk 2,37), a benne levő hiányokat megnyitotta Isten felé, egész valóját átengedve Neki. És Isten megmutatta neki Arcát, ami után vágyakozott.

Izrael évszázadokon át várta az Úr Felkentjét. Vágyva vágyódott látni az Úr arcát. Miért nem ismerte fel látogatásának idejét? Mindazok, akik azon a napon ott voltak a templomban, láthatták Krisztus arcát, de nem ismerték fel benne az Örök Atya Fiát. Isten Arcának látása ugyanis a szívünkben dől el, a kérdés: elég tiszta-e hozzá? Kérjük az Urat: „*Tiszta szívet teremts bennem, Istenem!*” (Zsolt 51,12)

forrás: karmelita.hu

Tiszta szívből

Egy napon egy fiú megállt egy nagyváros központjában és mondogatni kezdte a járókelőknek, hogy neki van a legszebb szíve a világon. Nemsokára nagy tömeg gyűlt köré és mindenki az ő hibátlan szívét bámulta. Nem volt azon egy karcolás, egy seb, egy repedés, semmi. Mindenki úgy találta, tényleg ez a legcsodálatosabb szív, amit valaha is látott. Az ifjú nagyon büszke volt a tökéletes szívére és továbbra is dicsérgette önmagát.

Egyszer csak a sokadalom közül egy öreg közeledett. Csendes hangú, mintha csak önmagához beszélne: — És mégis, az ő szívének a tökéletessége nem hasonlítható az én szívem szépségéhez.

Az összegyűlt tömeg kezdte az öreget figyelni, és az ő szívét. Az ifjú is kíváncsi lett, és össze akarta hasonlítani a két szívet. Egy erős szívet látott, melynek dobbanásai messzire hallatszottak... de tele volt sebekkel, helyenként a hiányzó darabokat másokkal helyettesítették, amelyek nem illettek oda tökéletesen, helyenként meg nem is pótolták, csak a fájó seb látszott. A fiatal, miután figyelmesen szemügyre vette az öreg szívét, a szemébe nézett és nevetve megszólalt:

— Azt hiszem, viccelsz, öreg. Nézd az én szívemet – ez tökéletes! A te szíved tele van hegekkel, sebekkel, csak könny és fájdalom.

— Igen — szólott az öreg. — A te szíved tökéletes, de soha nem cserélném el az én szívemet a te szíveddel.

Látod, minden seb a szívemen egy embert jelent, valakit, akit megajándékoztam a szeretetemmel – kiszakítok egy darabot és a mellettem élő embernek adom, aki néha viszonzásul ad egy darabkát az ő szívéből. Mivel ezeket a darabokat nem lehet milliméterrel mérni, ilyen szabálytalan lesz, de ezeket nagyon becsülöm, mert arra a szeretetre emlékeztet amit megosztottunk egymással. Néha csak én ajándékoztam darabokat a szívemből, semmit nem kaptam cserébe, még egy darabkát sem a szívükből. Ezek a nyílt sebek, az üregek: hogy szeresd a körülötted élőket, mindig egy bizonyos kockázatot feltételez. Bár vérző sebeket látsz, amelyek még fájnak, mégis azokra az emberekre emlékeztetnek, akiket így is szeretek, és talán egyszer visszatérnek, hogy az üres helyeket megtöltsék... Érted most, kedves fiam, mi az én szívemnek az igazi szépsége? — fejezte be az öreg csendes hangon, meleg mosollyal.

A fiú bátoratlanul odalépett az öreghez, kiszakított egy darabot az ő tökéletes szívéből és reszkető kezekkel az öreg felé nyújtotta. Az öreg elfogadta, és a szívébe rejtette, majd ő is kiszakított egy darabot az ő csupa gyötrelme szívéből és a fiatalnak adta.

A fiatal bámulta a szívét, amelyre már nem lehetett azt mondani, hogy tökéletes, de szebb volt, mint valaha.

forrás: bibliai-kincsestar.hu

Mit tehetünk szívünk tisztaságáért?

LELKITÜKÖR
a karácsonyi gyónáshoz
a nyolc boldogság alapján

Hortobágyi T. Cirill OSB, pannonhalmi főapát

„Fiam, ne késlekedj, hogyha megbetegszel, imádkozz az Úrhoz, és meggyógyít téged. Menekülj a bűntől, s legyen tiszta a kezed, tisztítsd meg a szíved minden gonosságtól. Mutass be tömjén és lisztlángáldozatot, s adakozz bőkezűen, amint telik téled.”
(Sir 38,9-10)

„Boldog az az ember, akit nem vádol a szíve, és aki nem süllyed reménytelenségbe.”
(Sir 14,2)

„A szív központja a belső érzékeknek, az érzékek érzéke, mert a gyökérük: „Ha szent a gyökér, szentek lesznek az ágak is.” (Róm 11,16). De ha a gyökér nem szent, úgy az ágak sem lesznek szentek.”
(Ninivei Szent Izsák – 7. századi szír szerzetes)

1. Boldogok a lélekben szegények,
mert övék a mennyek országa.

– Van-e más kincsem Krisztuson kívül, amihez ragaszkodom és nem tudom elengedni?

2. Boldogok, akik szomorúak,
mert majd megvigasztalják őket.

– Szomorúságban mennyire találtam vissza az Úrhoz?
– Tőle vártam-e a megvigasztalást, vagy máshol kerestem azt? – Megtapasztaltam-e már Isten vigasztalását?

3. Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

– Krisztus szelídsége élt eddig bennem? – Éltem-e a ráhagyakozás boldogságát, vagy az ádám: „majd én megoldom, majd a magam kenyerén leszek boldog” hozzáállás vezetett?

4. Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot,
mert majd eltelnek vele.

– Szomjaztam? Vágytam Őutána?
– Vagy mással próbáltam szomjamat csillapítani?

5. Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.

– Mennyire volt jelen az életemben az irgalom?
– Tudtam-e úgy fordulni másokhoz, ahogy Krisztus irgalmas volt hozzám?

6. Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.
– Mennyire őriztem tisztán a szívemet? – Engedtem-e, hogy bármi befeketítse? – Küzdöttem-e az ellen, amiről tudtam, hogy árt nekem?

7. Boldogok a békességben élők, mert Isten fainak hívják majd őket.

– Mennyire voltam békeszerző a világban?
– Családomban, munkahelyemen, környezetemben, vagy beálltam a sorba, a háború világát építve?

8. Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért,
mert övék a mennyek országa.

– Meghoztam-e életem döntését Krisztus mellett?
– Vállaltam-e ennek minden következményét?
– Megvallottam-e, vagy olykor szégyelltem Őt?
– Hitvalló-e az életem?

forrás: katolikus.ma

32. ZSOLTÁR

Tanítóköltemény – Dávidtól

Boldog, akinek a bűne megbocsátva, akinek be van földve gonossága. Boldog az ember, akinek az Úr nem tartja számon vétjét, akinek lelkében nem lakik álnokság. Ameddig hallgattam, velőmíg sorvadoztam, sóhajtozásomnak nem volt vége. Kezed súlyosan rám nehezedett nappal és éjjel. Szívem olyan volt, mint a föld a tűző napon. De akkor megvallottam neked bűnemet, nem rejtettem tovább vétkeket. Így szóltam: „Az Úrhoz megyek és megvallom gonosságomat!” S te eltörölted adósságom, megbocsátottad bűnemet. Ezért imádkozzék hozzád minden igaz, a szorongatás idején! Hiába tör be a vizek áradata, nem éri el. Te vagy menedékem, megmentesz a félelemtől, s körülveszel a szabadulás dalaival.

Zsolt 32,1-7

„Ha azt mondd nekem, mutasd meg nekem a te istened, akkor azt felelem neked: mutasd meg nekem a te embered. Istent ugyan is azok az emberek ismerik meg, akik képesek az Ő látására, akiknél nyitva van a lélek szeme. [...] Ahogy egy tükörnek tisztának kell lennie, úgy az ember bensejének is tisztának kell lennie...”
(Antiochiai Szent Teofil – ókeresztény író, apológéta)

„A szív az a szerv, amellyel Istent látni lehet: a pusztá értelem nem elegendő.”
(XVI. Benedek pápa)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Mennyire fontos számomra a szívem tisztán tartása? A testem vagy a lelkem tisztán tartására szentelek több időt?

○ Végeztem már valaha életgyónást? Nem érzem szükségét?

„Szeretnél bepillantani az ember szívébe? Hallgasd, ahogyan felebrátjáról beszél!”
(Vianney Szent János)

A tiszta szív titka

– Albert Schweitzertől

„Nem tudom mi a sorsod, de egy dolgot tudok: csak azok lesznek igazán boldogok, akik keresték és megtalálták, hogyan lehet másokat szolgálni.”
(Albert Schweitzer – Nobel-békedíjas német teológus, lelkész, orvos)

Albert Schweitzer
Életem és gondolataim
(Gondolat Kiadó)

Albert Schweitzer kis betegével

Az afrikai őserdő mélyén élt egy orvos, akit Albertnek hívtak. A doktor nagyon szerette Isent, és úgy érezte, azzal tudja a leginkább szolgálni, ha elhagyja kényelmes életét, és segít az itt élő szegény embereken. Nagyon tisztelték és szerették Albert urat. Elnevezték Ogangának, ami Nagy Fehér Varázslót jelent. Mivel a doktor lelkész is volt, szívügyének tartotta, hogy tanítsa is a bennszülötteket, ezért sokat mesélt nekik Jézus Krisztusról.

Egy alkalommal kezébe vette a Bibliát és felolvasta Jézusnak a Galileai-hegyen elhangzott szavait: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent*”. Ennek alapján hangzott el a következő különös őserdei igehirdetés:

— Eljöttetek — kezdte a doktor —, hogy meggyógyuljatok. De én most Jézusról beszélek nektek, hogy ha hazamentek, ki-ki a maga falujába, elmondhassátok: mi már ismerjük Jézus Krisztust.

Eddig olyan volt a szívetek, mint egy szemetes falu, amelyben több gonosz törzsfőnök is uralkodik egyszerre. Ezek a gonosz törzsfőnökök a ti gonosz gondolataitok a szívetek mélyén. Az egyik törzsfőnök azt parancsolja szívetekben: „*Hazudjatok!*” – és ti szemrebbenés nélkül hazudtok a parancsára. Azután a másik gonosz törzsfőnök veszi át a szót, és azt parancsolja nektek: „*Legyetek módosak, módosabbak, mint a szomszéd kunyhó lakója! Ennek a legegyszerűbb módja, ha loptok!*” És máris loptok. Majd egy harmadik törzsfőnök kezd beszélni a szívetekben, s azt parancsolja nektek:

„*Patvarkodjatok, verekedjete!*” – s máris egymásnak estek. No, van még néhány ilyen törzsfőnök a szívetek szemetes falujában. Egyet különösen jól ismerek, az szüntelen parancsolgat nektek, ezt lustaságnak hívják. Ti híven követitek a parancsát. De ne felejtsetek: a ti szívetek az a falu, ahol ezek a törzsfőnökök parancsolgatnak.

Most kérdezek valamit és feleljete! Boldog lehet-e az a falu (ország), amelynek gonosz törzsfőnöke van? Látom, azt bólogatjátok, hogy nem lehet. És lehet-e szívetek boldog, ha nem is egy, hanem több gonosz törzsfőnök parancsolgat benne?

Az a szív, amely boldog, olyan békés és csendes, mint a tó, amikor ragyog felette a nap és az ég kékje tükröződik benne. A boldogtalan szív pedig olyan, mint az Ogawe folyó, amikor a tornádó közeledik.

Most megkérdezem: Boldog-e a szívetek? Ha egyenként hozzatok lépnék, és mindenkit külön-külön megkérdeznék, s őszintén felelnétek, tudom, azt mondanátok: *Nem, doktor, ha a szívembe nézek, akkor csak azt mondhatom, nincs benne béke és nem boldog a szívem.* Én pedig azt válaszolnám: Akármilyen színű is valakinek a bőre, boldogságot és békességet szeretne a szívében érezni, ebben biztos vagyok.

Ez azonban csak egyféleképpen lehetséges: új főnököt kell beengedni a szívetekbe. És akit én ajánlok, az Jézus Krisztus. Máris ott van a szívetek előtt. Ha kéríte, hogy lépjen be, belép. S ha beengeditek, a gonosz törzsfőnökök kispolyognak onnan, mert nem mernek egy helyen lenni Jézussal, mert Jézus erősebb náluk. Szennyes, vaksi szíveteket csak Jézus tisztítja meg egészen.

Ha pedig Jézus lesz a szívetek ura, akkor abban a jó Isten fog parancsolni. Mert ahová Jézus lép be, oda a jó Isten lép be. És akinek a szívében a jó Isten van, az boldog ember.

Nos, azt tanácsolom, kérjétek meg imádságban Jézus Krisztust, vegye át az uralmat szívetekben, hogy megtisztuljon és boldogok legyetek, ne csak egészségesek.

forrás: Gyökössy Endre *A növekedés boldogsága* c. könyve

„A jó földbe hulló szemetesek azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatják a tanítást, meg is tartják és kitartásukkal gyümölcsöt teremnek.”
(Lk 8,15)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Az én szívemet melyik gonosz törzsfőnök szokta megkörtékezn?

○ Tudnál példát mondani arra, hogy mire gondolhatott Szent Ignác, amikor a következő mondatot leírta?

„Ha egyszer Isten ereje átalakította szívünket, megtörténhet az a csoda, hogy hatáskörünk környezetünk is átalakul.”
(Loyolai Szent Ignác)

„A legszebb emlékműved embertársaid szívében áll.”
(Albert Schweitzer – Nobel-békedíjas német teológus, lelkész, orvos)

Albert Schweitzer
– Egy élet Afrikáért
német-dél-afrikai
életrajzi film 2009

„Bár mi Lúdas Matyi-ként háromszor viszszaVERNÉNK a rajtunk esett sérelmeket, Jézus tanítása szerint hetvenszer hétszer meg kell bocsátanunk.”
(Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek)

„Manapság nagyon is világosan látjuk, hogy ahol Isten az ember látókörén kívül kerül, ott a béke is összeomlik, és az erőszak eddig nem sejtett kegyetlenséggel kerekedik fölül.”
(XVI. Benedek pápa)

„Mivel az ember élete harc és küzdelem a földön, nem szabad a dicsőség után történnie, hanem a békességet kell keresnie: a békét Istennel, felebarátaival és önnön magával.”
(Clairvaux-i Szent Bernát)

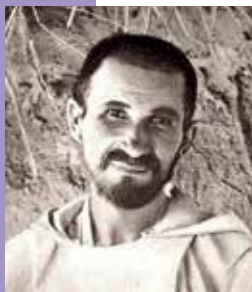
MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szülőként hogyan élem meg, amikor a gyermekeim vesznek egymással?

○ Van valamilyen bevált módszerem, amivel igyekszem őrizni, ill. visszaállítani a családomban, a környezetemben a békét?

7. BOLDOGOK A BÉKESSÉGBEN ÉLŐK, mert Isten fiainak hívják majd őket

Szent Charles de Foucauld, a sivatag szentje

Békességszeretők... akik szeretik a békét... akik azért fáradoznak, hogy béke uralkodjék az emberek között... Ezeket nevezik tehát „Isten fiainak”. Uram Jézus, nem ok nélkül, nem alaptalanul adod nekik ezt a nevet... Akik azért fáradoznak, hogy béke uralkodjék az emberek között, akik mindenkivel békében élnek, azok azt is tudják, hogy mi

az ember: azoknak a testvéreknek egyetlen családja, akiknek atyjuk és teremtetőjük az Isten. Ez a végtelenül jó Atya a család javát akarja, többet akar, mint amennyit bármelyik földi apa vagy anya tesz a családjáért. A mennyei Atya azt akarja, hogy családjának különböző gyermekei között béke uralkodjék. Jobban óhajtja ezt, mint ahogy a leggyengédebb édesanya szeretné a gyermekei számára. Isten tehát azt akarja, hogy az emberek családjában béke uralkodjék, egyetértés és szívbéli gyengédség minden testvér között, azaz minden ember között, mert azok egymás testvérei és mert Isten fiai. Őket joggal nevezzük „Isten fiainak”, mert tudják, hogy onnan erednek és Atyjukra mindig emlékeznek.

forrás: nazaret.hu

„Békesség a földön a jóakarató embereknek”

Szent II. János Pál pápa

Amikor a betlehemi éj idején a szegény pásztorok majd útnak indulnak az istálló felé, ahol az Emberfia első eljövetele megtörténik, az angyalok éneke fogja vezérelni őket: *„Békesség a földön a jóakarató embereknek.”* (Lk 2,14)

Az isteni békének eme látomása hozzátartozik az Ószövetség Messiás-várásához. *„Nemzet nem emel kardot nemzet ellen, és nem tanul többé hadviselést.”* (Iz 2,4-5) Advent elhozza a meghívást Isten békéjébe az egész emberiség számára.

Szükséges számunkra, hogy megteremtsük ezt a békét és folytonosan újratemtsük önmagunkban és másokkal, a családokban, a szomszédokkal való viszonyban, a munkahelyeken, az egész társadalom életében.

Hogy ilyen sok dimenziójú békét szolgáljunk, meg kell hallgatnunk a próféta szavait is: *„Rajta, menjünk fel az Úr hegyére... hogy tanítson meg minket útjaira, és így az ösvényein járhatunk. Mert a Sionról jön a törvény és Jeruzsálemből az Úr tanítása.”* (Iz 2,3)

Advent az az időszak, amikor a törvénynek és Isten szavának ismét be kell hatolnia a szívekbe, megint megerősítést kell nyernie a társadalmi létben. Az ember javát szolgálják. Békét építenek!

forrás: kattima.hu

Ha békét akarunk a földön és jóakaratót az emberek iránt, akkor el kell hogy töltsön bennünket az igazság, hogy minden emberi élet szent. Minden ember valaki, mert Istennek a gyermeke.

Az Újszövetségben az ember a görög *agapé* szót találja a legmegfelelőbbnek a szeretet megjelölésére. Ez a túlárado szeretet jelenti, amely semmit sem követel vissza. Ha az ember odáig emelkedik, hogy így szeret, akkor szeret minden embert, mégpedig nem azért, mert rokonszenvet érez irántuk, azért sem, mert értékelni életmódjukat, hanem azért szereti őket, mert Isten szereti őket. Ez volt az értelme Jézus mondásának: *szeressétek ellenségeiteket*. A magam részéről örülök neki, hogy nem azt mondta: legyen bennetek rokonszenv ellenségeitek iránt – mert léteznek olyan személyek, akik iránt nehezemre esik rokonszenvet éreznem. A rokonszenv a vonzalom érzése, és lehetetlen vonzalmat érezni valaki iránt, aki bombázza otthonomat. Lehetetlen rokonszenvvel viseltetnem olyan valaki iránt, aki eltapos igazságtalanságával. Nem, nem lehetséges semmiféle rokonszenv az iránt, aki éjjel-nappal azzal fenyeget, hogy meggyilkol. De Jézus emlékeztet rá, hogy a szeretet nagyobb a rokonszenvnél, hogy a szeretet átfogó, alkotó, megváltó jóindulat valamennyi ember iránt.

Martin Luther King
– Nobel-békedíjas
amerikai baptista lelkész

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉS?

○ A Központi Statisztikai Hivatal adatai szerint Magyarországon 2022-ben 88 400 gyermek született, és 21 779 magzatot gyilkoltak meg az anyaméhben. Minden ötödik gyermek az abortusz áldozatává vált... Mit gondolok erről? Mit tehetek én személyesen az abortusz ellen?

Hallottál már a lelki
adoptálásról?

1987-ben lengyel egyetemisták fogadalmat tettek, hogy 9 hónapon keresztül minden nap imádkozni fognak egy abortusz általi halállal fenyegetett gyermekért, akinek kilétét csak egyedül Isten ismeri. 1994-ben II. János Pál pápa áldását adta a mozgalomra.

„József volt az első lelki adoptáló. Amikor magához fogadta Máriát várandósan, nem sok mindent értett az egészből. Ő az a férfi, aki hitből él, akit nem a körülmények befolyásolják, hanem rátámaszkodik Istenre, és így viszi tovább a Szűzanya és Jézus történetét.”
(Puskás Antal – pálos szerzetes)

A béke legnagyobb megrontója

részlet Kalkuttai Szent Teréz Anya beszédéből
a Nobel-békedíj átvételkor

Egy dolgot meg akarok osztani mindnyájatokkal: ma a béke legnagyobb megrontója a meg nem született, ártatlan gyermek kiáltása. Ha egy anya képes megölni méhében saját gyermekét, mi maradt nektek és nekem: megölni egymást! Még a Szentírásban is ez áll: „Még ha az anya meg is feledkezik gyermekéről, én nem feledkezem meg rólad! Tenyeremre rajzoltalak téged.” Még ha az anya megfeledkezik is... Ma azonban gyermekek millióit ölik meg. És mi semmit sem szólunk! Az újságokban olvashatjuk, hogy ezt vagy azt megölték, valamit leromboltak, de senki nem beszél a kicsinyek millióiról, akik ugyanarra az életre, Isten életére fogantattak, ahogy ti és én is. Ám mi nem szólunk semmit sem, engedjük ezt. Számomra azok az országok, amelyek törvényesítik az abortuszt, a legszegényebb országok. Félnék a kicsinyektől, félnék a meg nem született gyermekektől, és a gyermekeknek azért kell meghalnia, mert nem akarnak még egy gyermeket etetni vagy felnevelni. A gyermekeknek ezért kell meghalniuk.

Itt megkérdezlek titeket, ezeknek a kicsinyeknek a nevében: nemde ilyen még meg nem született gyermek volt Jézus is, akinek Mária fölismerte jelenlétét, amikor meglátogatta rokonát, Erzsébetet? Ahogy az evangéliumban olvassuk, amikor Mária belépett a házba, a kicsi fölujjongott anyja méhében, és Mária fölismerte a Béke Fejedelmét. Ma pedig tegyünk egy erős elhatározást, hogy meg fogunk menteni minden kicsiny gyermeket, minden még meg nem született gyermeket, és esélyt adunk nekik arra, hogy megszülessenek. Mi az, amit mi teszünk? Az abortusz ellen az örökbefogadással harcolunk, s a Jóisten már gyönyörűen megáldotta ezt a munkát, amellyel gyermekek ezreit mentettük meg és gyermekek ezrei találtak olyan otthonra, ahol szeretik és

akarják őket, ahol gondoskodnak róluk. Oly sok örömet vittünk azokba az otthonokba, ahol nem volt gyermek. Ma arra kérlek titeket, akik különböző országokból érkeztek, imádkozzunk azért, hogy bátran a meg nem született gyermekek mellé álljunk, esélyt adjunk nekik arra, hogy szerethessenek, és hogy őket is szerethessék. [...]

Biztos vagyok benne, hogy a családokban és otthonainkban, talán nem kell éhezünk egy falat kenyérre, de van olyan, akit nem akarnak, akit nem szeretnek, akivel nem törődnek, akit elfelejtettek, ahol nincs szeretet. A szeretet otthon kezdődik. S ha igazán szeretünk, az fájhat.

Soha nem fogok elfelejteni egy kisgyermeket, aki egy igen szép dologra tanított meg. Kalkuttában a gyerekek hallották, hogy Teréz anyánál elfogyott a cukor a gyermekei számára, és ez a gyermek, egy négyéves hindu fiú, hazament és azt mondta a szüleinek: „Nem fogok cukrot enni három napig, a részemet Teréz anyának akarom adni.” Menynyit adhat egy kisgyermek?! Három nappal

később elhozta a házukba a cukrot. Ott állt ez a kisgyermek, aki épphogy ki tudta mondani már a nevemet, aki oly nagy szeretettel szeretett, olyan szeretettel, amely már fáj. Ezt hozom elétek: szeressük egymást úgy, hogy már fáj! Ne feledjétek, hogy sok gyermeknek, sok férfinak és nőnek nincs meg az, ami nektek. Emlékezzetek arra, hogy szeressétek őket úgy, hogy már fáj. [...]

Imádkozom értetek, hogy igazából elviigyük az imádságot otthonainkba. Az ima alapjain állva elhihetjük, hogy a szegényekben ott van Krisztus. Ha igazán hiszünk ebben, akkor elkezdünk szeretni. Elkezdünk természetes módon szeretni, valamit megpróbálunk tenni. Először az otthonunkban, aztán a szomszédban, és az országban, ahol élünk, majd az egész világon. Csatlakozzatok mindnyájan ehhez az imához: *Adjon bátorságot nekünk Isten, hogy megvédjük a meg nem született gyermekeket, a gyermekeket, akik Isten legnagyobb ajándékai egy családnak, egy nemzetnek és az egész világnak! Isten áldjon meg benneteket!*

forrás: parbeszedhaza.hu és magyarkurir.hu

Krisztus hiteles tanítványa

Teréz anya tevékenységét az egész világon elismerték, rengeteg más díj és kitüntetés mellett 1979-ben megkapta a Nobel-békedíjat is. Kérésére nem tartották meg az ilyenkor szokásos bankettet, az erre szánt összeget az éhezők kapták. Teréz anya ugyanis elveihez híven visszautasította, hogy a ceremóniát záró bankett finomabbnál finomabb ételeiből fogyasszon: „Nem tudnék venni belőle, és nyugodt lelkiismerettel megenni, amikor testvéreim közül annyian halnak éhen. Nekem egy darabka kenyér és egy pohár víz elegendő.”

„A békeösszes ember egyik típusa, aki jót jóval viszonz, s amennyire rajta áll, senkinek sem akar ártani. A másik nem viszonzja rosszal a rosszat, türelmes a neki ártókkal szemben is. A harmadik jóval fizet a rosszért, még ellenségének is javára akar lenni. Az első típus, amennyire rajta áll, békében marad; a második megőrzi a békét; a harmadik terjeszti azt.”
(Clairvaux-i Szent Bernát)

Egy angyal, aki nem akart énekelni

Dr. Stella Leontin

Karácsony éjszakáján az angyalok – Jézus születésnapjára emlékezve – Istent dicsőítve hangosan zengeni kezdtek. A hatalmas kórusban egyszer csak elhallgatott az egyik angyal. Szomszédjai mindjárt észre is vették, hogy a társuk elhallgatott és meglepetésükben ők is elnémulva csodálkozva néztek rá. A kórust vezető főangyal odaszólitotta magához az elnémult angyalt és kérdőre vonta, hogy miért hagyta abba az éneklést. Az így válaszolt:

— Én nagyon szeretek énekelni. Erősen, tisztán énekeltem még azt is, hogy „Dicsőség a magasságban Istennek”, de amikor az következett, hogy „a földön békeesség” – azt már nem tudtam énekelni, mert látom azt a sok-sok békétlenséget, ami betölti a földkerekséget. Kedves főangyal és ti többiek, nézzetek körül a Földön és lássátok meg, hogy milyen békétlenség van odalent. Milyen sok katona és fegyver van minden országban. A gazdagok és szegények, öregek és fiatalok, rokonok és szomszédok, munkatársak között, de a családokban az emberi szívekben belül sincs békeesség. Az emberek nem tudnak megbékélni egymással, egy kicsit hallgatni és tűrni, de nem tudnak megbékélni sorsukkal és önmagukkal sem... Szabad ebben a háborgó világban békeességről énekelni?

Igaza van, mondták néhányan a kórusban. A főangyal azonban megdorgálta őket és megparancsolta, hogy énekeljenek tovább. Az elnémult angyalhoz pedig így szólt:

— Megérttem az engedetlenségedet, mert tudom, hogy szomorúság, aggodás és jóakarát van mögötte. De ha jobban odafigyelsz Urunk gondjára és gondolataira, te is örömmel fogod énekelni a békeesség himnuszát. Amikor Urunk embert teremtett, azzal emelte minden más teremtménye fölé a maga közelébe, hogy szabad akaratot adott neki. Szabad engedelmeskednie és szabad lázadnia

is. Az ember hatalmat kapott arra, hogy oltalmazza az életet, de arra is, hogy kioltsa.

Tud védeni és támadni, elvenni és adni, gyűlölni és szeretni. Mit lehet a bűn ellen tenni? Urunk próbálkozott özvívvel, kemény ítéletekkel, de egyik sem használt. Az ember minden ítélet után ugyanaz maradt, aki volt. Azt viszont nem engedi meg Urunk szeretete, hogy erőszakkal valósítsa meg a Földön a mennyei világ rendjét és annak békeességét. Szabad döntést és engedelmességet kíván, és ez csak egy úton-módon valósulhat meg: hidat épített a mennyei világ és a földi világ között Fiával, Jézussal.

Ő a békeesség fejedelme, Ő a béke megteremtője. Csak Ő adhat békét a nemzeteknek, a családoknak és az emberi szíveknek. Azok az emberek akik rá hallgatnak, Jézust követik, azok békében élnek, és önzetlenül a béke apostolai tudnak lenni, minden nehéz földi

körülmény között is. Ők hiszik, hogy van ennek értelme és a reményt soha nem adják fel. Ők még áldozatok árán is meg tudják teremteni és őrizni a belső és külső békeesség harmóniáját. Ez pedig már az örök boldogság kezdete. Isten bízik bennük, számít rájuk. Nekünk ezt kell hirdetni, bele nem fáradva, hogy meghallják, erőt kapjanak, ők is ezt dalolják, és összefogva egy szebb, igazabb, tisztább, békésebb és boldogabb világot tudjanak építeni, annak erejében, akinek születésének napját karácsonykor ünnepeljük. Ez a mi feladatunk, az pedig az ő feladatuk.

Az elnémult angyalban fölragyogott az isteni értelem és most már a többiekkel együtt ő is boldogan énekelte a teljes karácsonyi evangéliumot: Dicsőség a magasságban Istennek és békeesség a földön minden jószándékú embernek.

forrás: plebania.net

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Szerinted mi a béke legnagyobb akadálya?
- Előfordult már veled, hogy békeességszerző voltál egy helyzetben?
- Jézus születésekor az angyalok így énekeltek: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békeesség a földön a jóakarátú embereknek!” Szerinted miért pont ezt énekelték?

„Ne engedd, hogy az emberi igazságtalanság szomorú látványa elszomorítsa lelkedet; egy napon látni fogod, hogy Isten kimeríthetetlen igazságossága győzedelmeskedik fölöttele!”
(Pietrelcinai Szent Pio)

„... hogy a nagyszerű
kinyilatkoztatás elbi-
zakodottá ne tegyen,
töviset kaptam testembe,
a sátán angyalát, hogy
arcul csapkodjon, és
el ne bízzam magam.
Háromszor kértem ezért
az Urat, hogy szaba-
dítson meg tőle, de azt
felelte: „*Elég neked az én
kegyelmem. Mert az erő
a gyöngeségekben nyilvánul
meg a maga teljességében.*”
Ezért a legszívesebben
a gyöngeségeimmel di-
csekszem, hogy Krisztus
ereje költözzön belém.
Kedvem telik a Krisztu-
sért való gyöngeségben,
gyalázatban, nélkülözés-
ben, üldöztetésben és
szorongatásban, mert
amikor gyöngye vagyok,
akkor vagyok erős.”
(2Kor 12,7-10)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Ért valaha bántás a
hitem miatt?

○ Fontos számomra az
Anyaszentegyház taní-
tása annyira, hogy ki is
álljak érte, ha szükséges?

„A gonosszal szembeni
hallgatás maga is go-
nosz: Isten nem fog min-
ket büntetlennek tartani.
Nem beszélni annyi, mint
beszélni. Nem cselekedni
annyi, mint cselekedni.”
(Dietrich Bonhoeffer
– mártírsorsú német
evangélikus lelkész)

8. BOLDOGOK, AKIK ÜLDÖZÉST SZENVEDNEK AZ IGAZSÁGÉRT, mert övék a mennyek országa

Belon Gellért – "az ország püspöke" a pártállam idején

Jézus nem késik híveit felvilágosítani, hogy a vázolt szenvedéseket Őérette, Őmiatta fogják hívei elszenvedni, azért mert a jézusi élet fejlődik ki bennük. *„Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami övé; de mivelhogy nem vagytok e világból valók, hanem én választottalak ki e világból, azért gyűlöl benneteket a világ ... Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. ... De mindezeket az én nevemért fogják cselekedni nektek”* (Jn 15,19-21). Éppen ezért az első keresztényüldözés elszánt vezetőjének, a még zsidó Saulnak mondja: *„Saul, Saul, miért üldözöl engem?”* (ApCsel 9,1) és még nyomatékosabban és kifejezettebben: *„Én vagyok Jézus, akit te üldözöl”* (uo. 5.). Maga Jézus azonosítja tehát egyházának szenvedéseit a magáéval.

Ha ez így van, akkor a keresztény hívőnek kétféle magatartást kell tanúsítani a küzdelmekben, bajokban és szenvedésekben:

1.) Nem csodálkozni, nem botránkozni, nem hitében megínogni vagy kételkedni kell az Anyaszentegyház s benne a keresztény lelkek szenvedésein, hanem mint az Úr Krisztus mondja: *„Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket, és hazudozván minden rosszat mondanak rátok énértem. Örüljete és vigadjatok.”* (Mt 5,11-12) Örülni pedig nem azért kell a szenvedésnek, mert az kín és gyötrelem, hanem mert az – mint Krisztus szenvedései is – megváltó szenvedés, isteni életet hozó, azt elmélyítő, embert Istenhez sodró szenvedés. Ezért mondja Szent Pál is: *„Most örömet szenvedek értetek és kiegészítem testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek az Ő teste, az Egyház javára”* (Kol 1,24). Amint Krisztus szenvedéseinek

minden részletére szüksége volt e világnak, hogy elérkezzék a megváltáshoz, úgy az Egyháznak mindazt végig kell szenvednie, amit az Úr elszenvedett, hogy a jelen időben is eltaláljon a bűnös emberiség az Istenhez. Az biztos, hogy sötét pont a szenvedés kérdése és még sötétebb az, hogy hogyan jön ebből magasabbrendű, isteni élet. De valahogy úgy kellene a keresztény léleknek állnia a szenvedés érthetetlen sötétsége előtt, olyan örvendő lélekkel, mint a kotló alól való tojások lámpázásánál a gazdasszony ahogy örül, ha a tojásban felfedezi a sötét pontot, mert tudja, hogy ebből egyszer élet lesz. Az árnyék az élet jele. [...]

2.) És mert megváltó szenvedés az Egyház osztályrésze, azért a mi Megváltó Jézusunk érzésével és szándékával kell azokat elviselni. *„Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is megvolt, ... kiüresítette önmagát, felvette a szolga alakját, ... megalázta magát, engedelmes lett a halálig és pedig a halálig a keresztfán”* (Fil 2,5-8). És Szent Péter: *„Erre vagytok hívva, mint ahogy Krisztus is szenvedett értünk, példát hagyván nektek, hogy az Ő nyomdokait kövessétek ... ki midőn szidalmaztatott, nem szidalmazott, midőn szenvedett, nem fenyegetődzött, hanem átadta magát az Ő igazságtalanul elítélőnek”* (1Pt 2,21-23). Jézus tudta, miért szenved, tudta, hogy sebei gyógyító sebek (uo. 24), szenvedései megváltó szenvedések és halála életet adó halál. Így kell az Egyház szenvedéseire is néznünk.

részlet Belon Gellért *Bibliai elmélődések* c. könyvéből

BELON GELLÉRT – "az ország püspöke"

XXIII. János pápa 1959-ben püspökké nevezte ki Belon Gellértet, a Kádár-kormány azonban nem engedélyezte, hogy az Egyházhhoz mindvégig hűséges és elszánt pásztor elfoglalhassa székét. Ezután havonta idézték be a rendőrségre, zaklatták. (Csak 1982-ben, huszonhárom évvel kinevezése után lett pécsi segédpüspök.)

Miért nevezték ez idő tájt „az ország püspökének”? Mert ő volt az, aki a fogoly primás (Mindszenty) helyébe lépett. Nem az egyházkormányzat terén, hiszen azt nem engedték neki, de szellemileg, lelkiileg – a lelkipásztorkodásban. Fáradhatatlanul írt és beszélt. Lelkiprátorlatok sokaságával vitte az Örömhírt. Shvoy Lajos székesfehérvári püspök, ha Belon Gellért a városban tartott lelkiprátorlatot, saját püspöki jelvényeit adta át neki, hogy azokban mutassa be a szentmisét, mert – érvelt Shvoy – ő a Szentsek által kinevezett püspök, amit semmiféle állami el-nem-ismerés nem ír felül.

Belon Gellért püspöki jelmondatául az alábbi mondatot választotta: *„Vulnere sanus”* azaz *„Sebtől gyógyult”*. Választását így indokolta: *„Az ember nem mondható egészsnek, egészségesnek, ha nincs sebe. És az teszi egészségesé, ha sebet kap. Jézus megőrizte a sebeket kezén-lábán. Mintha csak mutatni akarta volna, hogy a felebaráti szeretet útját igaziból csak azok tudják járni, akiknek sebes a kezük és sebes a lábuk. Milyen finoman és tapintatosan nyúlunk valamihez, ha sebes a kezünk! Ha sebes lábakkal közelítenénk meg embertársainkat, és nem törnénk rájuk az egészségesek lendületével és kíméletlenségével, milyen más lenne a kapcsolatunk.”*

Belon Gellért a szeretet embere is volt. Kitaró szeretettel vezette vissza egyházába Kodolányi Jánost, így volt lelkipátya Dienes Valériának, akiknek temetési szertartását is végezte. Érdemes elolvasni Illyés Gyula temetésén mondott beszédét is.

forrás: *ujember.hu*

A Kis Jézus üldöztetése

Valtorta Mária, olasz misztikusnő látomása a Szent Család meneküléséről

Éjszaka van. József a kis szobájában alszik. Nyugodtan pihen, mint az, aki kifáradt a becsületes munkában. Álmában mosolyog, mint akinek valami kellemes látomásban van része. Aztán mosolya szomorúságra változik. Mélyen felsóhajt, mint akinek nyomasztó gondja van, és hirtelen felébred. Felül az ágyban, megdörzsöli a szemét és körülnéz. Az ablakra néz, ahol beszűrődik a holdsugár. Még éjjel van, de ő felveszi a ruháját, amit az ágy lábához tett le. Bekopog a mellette lévő szoba ajtaján. Kezében lámpással belép a hívó hangra. Ez a szoba alig nagyobb az övéénél. Egy ágy van benne, mellette bölcsővel, amelynél már ég egy lámpás. Mária a bölcső mellett térdel és imádkozik virrasztva nyugodtan alvó fia mellett. [...] József nagyon halkán beszél, hogy ne ébreszesse fel a gyermeket, de izgatottan.

— Azonnal el kell mennünk innen... Készítsd el a ládát és egy zsákot mindazzal, amit csak beléjük tudsz tenni. Én elkészítem a többi, amennyit el tudok vinni... Hajnalban elmenekülünk. Már előbb is indulnánk, de beszélnem kell a ház úrnőjével...

— De miért ez a menekülés?

— Utána majd elmondom. Jézus miatt. Egy angyal azt mondta nekem: „Vedd a gyermeket és anyját, és menekülj velük

Gentile da Fabriano: Menekülés Egyiptomba (1423), tempera, Uffizi Képtár

Egyiptomba!” Ne veszítsünk időt! Megyek elkészíteni, amit tudok.

Nem szükséges mondani, hogy Mária nem vesztegeti az időt. Amint hallja, hogy az angyal Jézusról és menekülésről beszélt, felfogja, hogy gyermeke veszélyben van. Feláll, arca a viasznál is fehérebb. Aggódva szívére szorítja a kezét. Azonnal csomagolni kezd. Aggodalma ellenére sem veszíti el a fejét. Gyorsan, de rendszerezve tesz mindent. [...] József kimegy. Mária még összeszed néhány dolgot, utána Jézusra néz, majd kimegy és visszatér a kis ruhákkal, amelyek még vizesnek látszanak. Talán tegnap mosta ki őket. Nincs semmi több. Körülnéz, és egy sarokban meglátja Jézusnak egy játékát, egy fából faragott kisbárányt. A fán meglátszanak Jézus kis fogainak a nyomai, és a bárány fülei egészen le vannak rágva. Mária megsimogatja az értéktelen dolgot, amely szegényes puhafából készült, de amely oly értékes számára, mert tanúskodik József szeretetéről Jézus iránt, és gyermekéről beszél neki. Ráteszi ezt is a bezárt ládára a többi holmi mellé. Most már valóban nem maradt kint semmi, csak Jézus a bölcsőben. [...] József visszatér.

— Készen vagy? És Jézus is? Magadhoz vettél a pokrócát és a kis ágycát? Nem vihetjük el a bölcsőt, de legalább lesz kis matraca a szegény kicsinknek, akit halálra keresnek!

— József! — Mária felkiált, miközben megfogja József kezét.

— Igen, Mária, halálra. Heródes a halálát akarja, mert fél tőle... Félti emberi országát ettől az ártatlantól. Nem tudom mit tesz majd, amikor felfogja, hogy elmenekült, de akkor mi már messze leszünk. [...] Ne sírj, Mária! Téged sírni látni fájdalmasabb számomra, mint az, hogy számkivetésbe kell mennünk.

— Bocsáss meg, József! Nem magamat siratom, sem azt a csekély jót, amit elveszítetek. Miattad sírok... Már oly sok áldozatot kellett hoznod! És most nem lesz többé se munkád, se otthonod. Milyen sokba kerülök neked, József!

— Sokba? Nem, Mária. Nem kerülsz nekem sokba, te mindig megvigasztalsz engem. Mindig. Ne gondold a holnapra! Nálunk van a bölcsék gazdag ajándéka. Az kisegít majd az első időkben. Utána találok magamnak munkát. Egy becsületes és jó munkás hamarosan boldogul. Láttad itt is. Több munkám

lesz, mint amennyit el tudok végezni. [...] Jézus mellett én is otthon érzem magam. Velem van az én Istenem. Látod, semmit sem veszítél el abból, ami számomra mindennél értékesebb. Elég Jézust megmentenünk, és akkor semmit sem veszítettünk. Akkor sem, ha többé nem láthatnánk ezt az eget, ezt a vidéket, sem a még kedvesebb Galileát, mégis mindig mindenünk meglesz, mert Ő a miénk lesz. Mária, már pirkad a hajnal. Itt az ideje, hogy üdvözljük vendéglátónkat és levigyük a holmikat. Minden jól fog menni!

Mária engedelmesen feláll. Beburkolódik a köpenyébe, miközben József elkészíti az utolsó batyut és kiviszi. Mária gyengéden felemeli a gyermeket, beburkolja egy kendőbe, és a szívére szorítja. [...] A ház úrnője könnyezve megcsókolja őt és üdvözlí. Felemeli a kendő egyik sarkát, és megcsókolja a gyermek homlokát, miközben az nyugodtan alszik.

Lemennek a külső lépcsőn. Alig észrevehető módon hajnalodik. A szürkületben látják a három szamarat. A legerősebb viszi a felszerelést, a másik kettőn nyereg van. József jól megerősíti a ládát az első hátán. Ráköti a zsákot és az ácsszerszámaikat. Megint üdvözlí egymást és könnyeznek, utána Mária felszáll a szamarára. Ezalatt az úrnő Jézust a karjában tartja, és ismét megcsókolja, majd visszaadja Máriának. József is felszáll.

Megkezdődik a menekülés, miközben Betlehem még a bölcsék fantasztikus jelenetéről álmodik. Nyugodtan alszik, nem tudva, mi vár rá...

részlet Valtorta Mária *Mária élete* c. könyvéből
Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár

A császár új ruhája

Hans Christian Andersen nyomán

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Hogyan kerülhetne volna el a király a megszégyenülést?
- Előfordult már veled valaha, hogy te is úgy tettél, mintha..., hogy elkerüld a szégyent?
- Szerinted volt az udvarban igaz barátja a királynak?
- Ha valami kínos dolgot elkerülhetnél, szeretnéd, ha figyelmeztetne valaki? És te mernél figyelmeztetni mást?
- A gyermek apja így beszélt: „*Emberek, halljátok, mit mond az ártatlanság?*” – szerinted hogyan értette ezt?

„Csak az igazi barát figyelmeztet rá, hogy maszatos az arcod.”
(közmondás)

„A barát dolga az is, hogy szemére vesse barátjának, ha ostobaságot akar elkövetni.”
(John R. R. Tolkien – angol író)

Hajdanában, öreg időkben, élt egy hatalmas császár, aki a díszes, szép ruhákat becsülte a legtöbbre a világon. Arra költötte minden pénzét, hogy szebbnél szebb ruhákban pompázhasson, mert csak a legszebb és legdrágább ruhákban érezte jól magát. A birodalom minden szegletéből összegyűjtötték a legfényesebb selymeket, aranyfonalakat és drágaköveket, hogy a császár számára csodálatos ruhákat készítsenek. A császár egész vagyona szinte csak ruhákra ment el, és semmi másra nem fordított figyelmet. Az ő élete csak a ruhák, a divat és a tükörképe körül forrott. Ha egy új ruha elkészült, azonnal ünnepélyes felvonulást szerveztek, hogy egész népe láthassa a császárt pompás megjelenésében.

Egy nap aztán két furfangos csaló állított be a császári palotába. Azt mondták magukról, hogy takácsok, s olyan kelmét tudnak szőni, hogy a kerek világon nincs hozzá fogható. Nemcsak hogy páratlanul szép a színe meg a mintája, de van egy bűvös tulajdonsága is: akik rosszul végzik a munkájukat vagy olyan buták, mint a föld, azok előtt láthatatlanná válik a kelme.

— *Ez volna még csak a nagyszerű ruha!* — gondolta a császár. — *Felölténém, s egyszeribe megtudnám, kik azok az országomban, akik méltatlanok a szolgálatomra, vagy buták, mint a föld. Megszövetem azt a kelmét!*

És kiszámoltatott a kincstárából száz csengő aranyat a csalóknak, megparancsolva nekik, hogy nyomban lássanak munkához. Azok föl is állítottak két szövőszéket, s úgy tettek, mintha dolgoznának, de persze csak a "levegőt" szövögették. Odahordatták a legfinomabb selymeket, aranyfonalakat, de mindent a zsebükbe gyömöszöltek, és buzgón dolgoztak az üres szövőszéken, szőtték a "levegőt" sokszor késő éjszakáig.

A csalók végül befejezték a látszólagos munkát, és bemutatták a császárnak az elkészült "ruhát".

— *Ugye, gyönyörű, felséges uram? Látja felséged a páratlan mintáját, a csodálatos színeit?* — s az üres szövőszékre mutattak.

— *Micsoda?! —* gondolta ijedten a császár. — *Hiszen ez szörnyűség! Buta volnék, mint a föld? Vagy méltatlan a császári trónra? Rettegetes dolog!* — de fennhangon azt mondta:

— *Szép, csakugyan szép. Megnyerte felséges tetszésemet* — bólintott elégedetten, és meresztette szemét az üres szövőszékre, nehogy megtudják, hogy semmit se lát. Fényes kísérete ugyanúgy tett: nézték a szövőszéket, mintha láttak volna rajta valamit, s nagy buzgón bólogattak. Egyikük sem merte megmondni az igazságot, azaz, hogy nem látnak ők ugyan semmit se.

— *Gyönyörű, gyönyörű! Remek, pompás, csodálatos!* — áradozott mindenki az udvarban, hiszen senki sem akart ostobának tűnni.

A császár levetette a ruháját, s a csalók úgy tettek, mintha az új ruha darabjait sorra ráadnák. Megfogták a derekát, köréje csavartak valamit – ez lett volna az uszály. A császár irgett-forgott a tükör előtt és úgy tett, mintha lenne rajta ruha, miközben valójában mezítelen volt.

— *Ó, milyen jól illik felségedhez!* — lelkesedett a császár kísérete. — *Páratlan a mintája, pompásak a színei! Sose láttunk hozzá foghatót!*

A kamarás urak, akiknek az volt a tisztsgük, hogy a császár uszályát vigyék, lehajoltak, mintha fölemelnék

az uszályt, sűrögtek-forogtak, úgy tettek, mintha vinnének valamit, mert persze ők se merték elárulni, hogy semmit se látnak.

Elindult hát a császár a körmenettel, méltóságosan lépkedett új "ruhájában".

A nép pedig mind az utcán meg az ablakokban tolongott, és azt kiáltotta:

— *Milyen gyönyörű a császár új ruhája!*

Senki se merte megvallani, hogy nem lát semmit, hiszen akkor a többiek tisztességére méltatlannak vagy földbutának tartanák.

Mígnem egy kisgyerek felkiáltott:

— *Nézzétek, meztelen a király!*

— *Emberek, halljátok, mit mond az ártatlanság?* — súgta az apja a többiek fülébe, amit a gyermek mondott.

— *Nincs is ruha a császáron!* — rivalgott fel végül a tengernyi tömeg, majd fékezhetetlen kacajban tört ki. A császár is rájött, hogy becsapták, és hogy ostobasága és hiúsága miatt nevetségessé vált egész népe előtt. Szégyenkezve és megalázva menekült vissza a palotába, és jó ideig színét sem látták ezután.

forrás: mek.oszk.hu

„Az ökör megismeri gazdáját, és a szamár urának jászolát, csak Izrael nem ismer meg, népem nem tud semmit megérteni!”
(Iz 1,3)

„Isten szólt: *Legyen világosság, és lett világosság.*”
(Ter 1,3)

„Világosság ragyog fel az igaznak, az ártatlan szívet öröm tölti el.”
(Zsolt 97,11)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szerinted mi volt az a nagy fényesség?

○ Szerinted mi volt az, ami lenyűgözte a két állatot, amikor nézték a családot?

○ „Egy újszülött gyermek etetőjászolban? Ki hallott már ilyet? Pár pillanattal elgondolkodva állt, majd egyszer csak szája széle szelíd mosolyra húzódott, és elindult a jászol felé.”
– Te mit gondolsz, mire gondolhatott a férfi?

○ Ha te ott lettél volna a betlehemi istállóban, mit adtál volna a Szent Családnak?

A kisborjú és a szamár története

Hideg és sötét volt az éjjel. Az emberek már nyugovóra tértek, és az egész tájra átható, mély csend ült. Még a szél sem zúgott. Csupán egy kisborjú neszezése törte meg olykor-olykor ezt a némaságot a faluszéli barlangistálló mélyén. A nagy hideg elől behúzódott a barlang belsejébe, és élvezte az istálló kellemes melegét. Éppen neki akart fogni a vacsorájának, a gazda ugyanis estére finom, illatos szénát hintett a jászolba. Ám hirtelen különös zörej halatszódozott odakintről. A kisborjú lassan felemelte fejét, és kíváncsian pillantott a hang irányába, a barlang bejárata felé. Hamarosan feltűnt előtte egy lassú léptekkel közeledő férfi alakja, aki kantáron vezetett egy kis, hamuszürke csacsit. A csacsi hátán egy asszony ült, de már épphogy. Látszott rajta, hogy nagyon kimerült szegény. A szamár is mérhetetlenül fáradt volt – már alig vonszolta vaskos lábait, ám amikor megérezte a friss széna mesés illatát, egészen felélénkült.

A férfi száraz szalmából sietve helyet készített feleségének a barlang egy szélvédett szegletében. Erre terítette köntösét, majd karjaiba vette a megviselt asszonyt, és átemelte a szalmafekhelyre. A csacsi pedig amint megszabadult "rakományától", elindult a fenséges illat forrása felé. Az aranyló szénaszálak csábítóan kandikáltak ki a jászolból, és ő olyan éhes volt, hogy alig várta, hogy befalhassa az egészet.

Már épp a jászol fölé hajolt és készült az első finom falatra, amikor váratlanul valami nagy erővel oldalba lökte. A kisborjú volt, aki egyáltalán nem akarta megosztani a vacsoráját a szamárral. Amikor most a kisborjú akart egy falást harapni a szénából, jött a csacsi, és egy határozott mozdulattal arrébb tolta, hogy

ne férjen a jászolhoz. Így húzták-vonták egymást egészen addig, amíg valami meg nem zavarta a civakodásukat. Egy különös földöntúli fény gyúlt a hátuk mögött, ami pár pillanat múlva teljesen betöltötte az árnyas barlangistálló minden szegletét. A csacsi és a kisborjú a fény eredete felé fordította a fejét, majd hunyorgó tekintetük megakadt a szalmán fekvő asszony alakján. A hirtelen támadt világosság nemsokára halványodni kezdett, végül tovatűnt.

Csak lassan tisztult ki a látásuk az iménti ragyogástól, és akkor megpillantottak az asszony karjaiban egy alig hallhatóan gőgicsélő kisbabát. A férfi mellettük térdelt a földön. Arca ragyogott, mintha megannyi apró gyöngyszem tapadt volna rá, és szívet melengető gyengédséggel szemlélte az édesanyát és a gyermeket. A két állat teljesen megbabonázódott a látványtól. Valami különös melegség áradt feléjük, amihez foghatót még soha azelőtt nem éreztek.

Nem tudni, meddig álltak így mozdulatlanul, teljesen megfeledkezve a hidegről, a fáradtságról, sőt még az illatozó szénáról is.

Amikor a kicsi gyermek békés álomba merült, a férfi felállt, és aggódva nézett körül: hol talál ebben az istállóban megfelelő helyet a kisbabának, amíg felesége is kipihen magát. Egyszer csak megakadt a szeme a barlang másik végében álló jászolon. Egy újszülött gyermek etetőjászolban? Ki hallott már ilyet? Pár pillanattal elgondolkodva állt, majd egyszer csak szája széle szelíd mosolyra húzódott, és elindult a jászol felé.

A kisborjú és a csacsi izgatottan figyelték, ahogy közeledik. Amikor mellük ért,

beszélni kezdett hozzájuk.

Persze a két kis állat ebből mit sem értett, ám ahogy figyelték a férfi szelíd tekintetét, újra érezni kezdték azt a különös meleget egész bensejükben.

Aztán a férfi elhallgatott, kedvesen megcirógatta a két állat fejét, majd lehajolt a jászolért.

A kisborjú ekkor nagyot dobantott a patájával, mire a férfi elengedte a jászolt és zavartan felegyenesedett. A kisborjú fájdalommal nézett rá, és hosszan bámult a férfi szemébe. Végül elfordította suta fejét és egy jókora szőrösömöt harapott ki a hátából, pontosan onnan, ahol a legselyemesebb volt a szőre. Erős fájdalmat érzett, ahogy a szőrös szálak kiszakadtak vékony bőréből, de nem törődött vele. Visszafordult, és szájából a jászolba ejtette a finom puha szőrpamacsokat. Aztán megmozdult a szamár is, és a következő pillanatban fogai között bársonyos, hamuszürke szőrösömöt szorítva hajolt a jászol fölé. A két kis állat addig ismételte ezeket a harapásokat, amíg a szűrös szénát teljesen beborította a selymesen puha szőrtakaró.

A férfi megrendülve szemlélte őket, míg nem fáradt arcán egy újabb kedves mosoly jelent meg. Hátatelt tekintettel nézett a kisborjúra és a szamárra, majd fogta a csöpp gyermeket és vigyázva belefektette a finoman bélelt jászolba.

”

*Az advent lelke nem passzív,
hanem agilis, sürgető lélek;
„ölsétek föl Krisztust”, hirdeti.
Krisztusnak kell éltetekben,
vagyis adventetekben kialakulnia!*

Prohászka Ottokár

Székesfehérvári
Egyházmegye

források: Katolikus Lexikon • KEK • YouCat – A Katolikus Egyház ifjúsági katekizmusa
katolikus.hu • magyarkurir.hu • 123rf.com
címlap: Bartolomé Esteban Murillo – *A pásztorok imádása* (Prado, Madrid)